

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 189

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50
20 lipca 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 1

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada i Komisja

2007/502/WE, Euratom:

- ★ Decyzja Rady i Komisji z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz tymczasowego stosowania Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony 24
- Umowa w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony 26
- Akt końcowy 38

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 834/2007

z dnia 28 czerwca 2007 r.

w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Produkcja ekologiczna jest ogólnym systemem zarządzania gospodarstwem i produkcji żywności, łączącym najkorzystniejsze dla środowiska praktyki, wysoki stopień różnorodności biologicznej, ochronę zasobów naturalnych, stosowanie wysokich standardów dotyczących dobrostanu zwierząt i metodę produkcji odpowiadającą wymaganiom niektórych konsumentów preferujących wyroby wytwarzane przy użyciu substancji naturalnych i naturalnych procesów. Ekologiczna metoda produkcji pełni zatem podwójną funkcję społeczną: z jednej strony dostarcza towarów na specyficzny rynek kształtowany przez popyt na produkty ekologiczne, a z drugiej strony jest działaniem w interesie publicznym, ponieważ przyczynia się do ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt i rozwoju obszarów wiejskich.
- (2) Udział sektora rolnictwa ekologicznego rośnie w większości państw członkowskich. W ostatnich latach szczególnie wyraźny jest wzrost zapotrzebowania konsumentów na produkty rolnictwa ekologicznego. Niedawne reformy wspólnej polityki rolnej, kładąc nacisk na dostosowanie produkcji do potrzeb rynku i dostarczanie produktów wysokiej jakości w celu zaspokojenia oczekiwań klientów, prawdopodobnie przyczynią się do dalszego powiększenia się rynku produktów rolnictwa ekologicznego. W związku z powyższym prawodawstwo dotyczące produkcji ekologicznej odgrywa coraz większą rolę w ramach polityki rolnej i jest ściśle związane z rozwojem rynków rolnych.
- (3) Celem wspólnotowych ram prawnych regulujących sektor produkcji ekologicznej powinno być zagwarantowanie

uczciwej konkurencji i właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów ekologicznych, a także utrzymanie i uzasadnienie zaufania konsumentów w stosunku do produktów oznaczonych jako ekologiczne. Ponadto celem ram prawnych powinno być stworzenie takich warunków, w których sektor ten będzie mógł się rozwijać zgodnie z tendencjami rynkowymi i tendencjami w dziedzinie produkcji.

- (4) W komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącym Europejskiego planu działania na rzecz żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego zaproponowano, aby poprawić i wzmocnić wspólnotowe normy dotyczące rolnictwa ekologicznego, a także wymogi dotyczące przywozu i kontroli. W konkluzjach z dnia 18 października 2004 r. Rada wezwała Komisję do przeprowadzenia przeglądu wspólnotowych ram prawnych w tej dziedzinie, mając na uwadze ich uproszczenie i ogólną spójność, a w szczególności ustanowienie zasad wspierających harmonizację norm oraz, w stosownych przypadkach, zmniejszenie stopnia ich szczegółowości.
- (5) W związku z tym stosowne jest bardziej jednoznaczne określenie celów, zasad i reguł mających zastosowanie do produkcji ekologicznej, co przyczyni się do zwiększenia przejrzystości i do wzrostu zaufania klientów, jak również do rozpowszechnienia zharmonizowanego rozumienia koncepcji produkcji ekologicznej.
- (6) W tym celu należy uchylić rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾ i zastąpić je nowym rozporządzeniem.
- (7) Konieczne jest stworzenie ogólnych wspólnotowych ram obejmujących zasady ekologicznej produkcji roślinnej, zwierzęcej oraz produktów akwakultury, w tym zasad dotyczących zbioru dziko rosnących roślin i wodorostów, zasad konwersji, jak również zasad dotyczących produkcji żywności przetworzonej, w tym wina, a także paszy oraz

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 maja 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 394/2007 (Dz.U. L 98 z 13.4.2007, str. 3).

- drożdży ekologicznych. Komisja powinna zezwolić na wykorzystanie produktów i substancji oraz zdecydować co do metod stosowanych w rolnictwie ekologicznym i w trakcie przetwarzania żywności ekologicznej.
- (8) Należy w większym stopniu ułatwić rozwój produkcji ekologicznej, w szczególności poprzez wspieranie wykorzystania nowych, lepiej dostosowanych do potrzeb produkcji ekologicznej technik i substancji.
- (9) Organizmy modyfikowane genetycznie i wyprodukowane z nich lub z ich zastosowaniem produkty nie są zgodne z koncepcją produkcji ekologicznej i sposobem, w jaki konsumenci postrzegają produkty rolnictwa ekologicznego. Z tego względu nie powinny być one stosowane w rolnictwie ekologicznym lub w trakcie przetwarzania produktów rolnictwa ekologicznego.
- (10) Należy dążyć do tego, by w produktach rolnictwa ekologicznego występowało jak najmniej organizmów modyfikowanych genetycznie. Istniejące wartości progowe obowiązujące dla znakowania stanowią pułapę odnoszące się wyłącznie do przypadkowego i nieuniknionego pod względem technicznym występowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie.
- (11) Rolnictwo ekologiczne powinno funkcjonować przede wszystkim w oparciu o zasoby odnawialne, w ramach systemów rolniczych zorganizowanych na poziomie lokalnym. W celu ograniczenia zużycia zasobów nieodnawialnych odpady i produkty uboczne pochodzenia roślinnego i zwierzęcego powinny być poddawane recyklingowi, który umożliwi uzyskanie substancji odżywczych do nawożenia gleby.
- (12) Ekologiczna produkcja roślinna powinna przyczyniać się do utrzymywania i zwiększania żyzności gleby, a także zapobiegać jej erozji. Rośliny powinny być nawożone poprzez ekosystem gleby, a nie za pomocą dodawanych do gleby nawozów rozpuszczalnych.
- (13) Podstawowymi elementami systemu zarządzania ekologiczną produkcją roślinną są: zarządzanie żyznością gleby, wybór gatunków i odmian, wieloletni płodozmian, recykling substancji organicznych i odpowiednie techniki uprawy. Dodatkowe nawozy, środki poprawiające żyzność gleby i środki ochrony roślin powinny być używane wyłącznie w przypadku, gdy ich użycie jest zgodne z celami i zasadami produkcji ekologicznej.
- (14) Produkcja zwierzęca ma podstawowe znaczenie w organizacji produkcji rolnej w gospodarstwach ekologicznych, ponieważ dostarcza ona materii organicznej i substancji odżywczych dla uprawianej gleby, przyczyniając się w ten sposób do poprawy stanu gleby i zrównoważonego rozwoju rolnictwa.
- (15) Aby uniknąć zanieczyszczenia środowiska, a w szczególności zasobów naturalnych, takich jak gleba i woda, ekologiczna produkcja zwierzęca powinna być z zasady powiązana z użytkami rolniczymi, odpowiednimi wieloletnimi systemami płodozmiaru i żywieniem zwierząt ekologicznymi paszami, wytworzonymi przez dane gospodarstwo lub przez sąsiadujące z nim gospodarstwa ekologiczne.
- (16) Ponieważ ekologiczny chów zwierząt jest działalnością powiązaną z użytkami rolniczymi, zwierzęta powinny mieć, jeżeli jest to możliwe, dostęp do otwartej przestrzeni lub pastwisk.
- (17) Ekologiczny chów zwierząt powinien opierać się na zasadzie poszanowania wysokich standardów dotyczących dobrostanu zwierząt, zaspokajając potrzeby związane z trybem życia danego gatunku zwierząt, a zarządzanie w odniesieniu do zdrowia zwierząt powinno opierać się na zapobieganiu chorobom. W związku z powyższym szczególną uwagę należy zwrócić na warunki w pomieszczeniach dla zwierząt, praktyki hodowlane i obsadę zwierząt. Ponadto należy wybierać rasy zwierząt, zwracając uwagę na zdolność zwierząt do przystosowania się do lokalnych warunków. Przepisy wykonawcze dotyczące produkcji zwierzęcej i produkcji w sektorze akwakultury powinny gwarantować co najmniej zgodność z przepisami Europejskiej konwencji o ochronie zwierząt hodowlanych i gospodarskich i następującymi po niej zaleceniami stałego komitetu (T-AP).
- (18) Celem systemu ekologicznej produkcji zwierzęcej powinno być to, aby w pełnym cyklu produkcyjnym różnych gatunków zwierząt znalazły się wyłącznie zwierzęta pochodzące z chowu ekologicznego. Dlatego system ten powinien wspierać wzbogacanie materiału genetycznego zwierząt chowanych zgodnie z zasadami ekologicznego chowu i przyczyniać się do zwiększenia samodzielności sektora, gwarantując w ten sposób jego rozwój.
- (19) Ekologiczne produkty przetworzone powinny być produkowane przy użyciu takich metod przetwarzania, które gwarantują przestrzeganie zasad produkcji ekologicznej i utrzymanie zasadniczych cech produktu na wszystkich etapach produkcji.
- (20) Żywność przetworzona powinna być oznaczona jako ekologiczna, wyłącznie jeżeli wszystkie lub niemal wszystkie składniki pochodzenia rolnego są ekologiczne. Należy jednak ustanowić szczególne przepisy dotyczące znakowania żywności przetworzonej zawierającej składniki rolne, których nie można otrzymać ekologicznie, np. produkty myślistwa i rybactwa. Ponadto w celu informowania konsumentów, zapewnienia przejrzystości rynku i przyczynienia się do stosowania składników pochodzących z rolnictwa ekologicznego należy pod pewnymi warunkami umożliwić odniesienie do produkcji ekologicznej w wykazie składników.
- (21) Aby umożliwić dostosowanie norm i wymogów ekologicznych do lokalnych warunków klimatycznych lub geograficznych, szczególnych praktyk hodowlanych i stopnia rozwoju, należy stworzyć możliwość elastycznego podejścia do zasad produkcji. Powinno to umożliwić stosowanie odstępstw od tych zasad, jednak wyłącznie w stopniu ograniczonym przez szczególne warunki określone w prawodawstwie Wspólnoty.
- (22) Ważną kwestią jest utrzymanie zaufania konsumentów do produktów rolnictwa ekologicznego. Z tego względu wyjątki od wymogów mających zastosowanie do produkcji ekologicznej powinny ograniczać się wyłącznie do takich przypadków, w których zastosowanie odstępstw od zasad produkcji zostanie uznane za uzasadnione.

- (23) W celu ochrony konsumentów i uczciwej konkurencji terminy używane do oznaczania produktów rolnictwa ekologicznego powinny podlegać ochronie, tak aby nie mogły być używane do oznaczania produktów nieekologicznych w obrębie Wspólnoty i niezależnie od języka. Ochronie powinny podlegać także zwyczajowe pochodne tych określeń i ich wersje skrócone, bez względu na to, czy są one używane osobno czy łącznie.
- (24) Aby sytuacja na rynku wspólnotowym była jasna dla konsumentów, należy wprowadzić obowiązek umieszczania logo UE na wszystkich pakowanych żywnościowych produktach rolnictwa ekologicznego wytwarzanych we Wspólnocie. Ponadto należy umożliwić dobrowolne umieszczanie logo UE w przypadku niepakowanych produktów rolnictwa ekologicznego wytwarzanych we Wspólnocie lub wszelkich produktach rolnictwa ekologicznego importowanych z państw trzecich.
- (25) Uważa się jednak za wskazane ograniczenie stosowania logo UE do produktów zawierających wyłącznie lub niemal wyłącznie składniki pochodzące z rolnictwa ekologicznego, by nie wprowadzać konsumentów w błąd co do ekologicznego charakteru całego produktu. Dlatego też nie należy zezwalać na stosowanie tego logo do znakowania produktów wytworzonych w okresie konwersji lub przetworzonych środków spożywczych, w których mniej niż 95 % składników pochodzenia rolnego to składniki pochodzące z rolnictwa ekologicznego.
- (26) Logo UE w żadnym wypadku nie uniemożliwia stosowania wraz z nim logo krajowych lub prywatnych.
- (27) Ponadto, by uniknąć oszustw i możliwych nieporozumień wśród konsumentów co do pochodzenia produktu ze Wspólnoty lub spoza niej, w każdym przypadku zastosowania logo UE należy informować konsumentów o miejscu wytworzenia nieprzetworzonych produktów rolnych będących składnikami danego produktu.
- (28) Wspólnotowe zasady powinny propagować zharmonizowaną koncepcję produkcji ekologicznej. Właściwe organy, w tym organy kontrolne i jednostki kontrolne, powinny powstrzymać się od podejmowania działań, które mogłyby przeszkadzać w swobodnym przepływie produktów spełniających wymogi, które to produkty zostały zatwierdzone przez organ lub jednostkę mające siedzibę w innym państwie członkowskim. W szczególności nie należy wymagać żadnych dodatkowych kontroli ani nakładać dodatkowych obciążeń finansowych.
- (29) W celu zapewnienia spójności z prawodawstwem Wspólnoty dotyczącym innych dziedzin w przypadku produkcji roślinnej i zwierzęcej państwom członkowskim należy zezwolić na stosowanie na swoim terytorium zasad bardziej rygorystycznych niż wspólnotowe zasady dotyczące produkcji ekologicznej, jeżeli zasady te stosuje się również do produkcji nieekologicznej oraz jeżeli są one zgodne z prawem wspólnotowym.
- (30) Stosowanie w produkcji ekologicznej organizmów modyfikowanych genetycznie (GMO) jest zabronione. Mając na uwadze klarowność i spójność, jeżeli dany produkt należy oznaczyć jako zawierający GMO, składający się z GMO lub wyprodukowany z GMO, umieszczanie na nim etykiety stwierdzającej, że jest ekologiczny, nie powinno być możliwe.
- (31) Aby zagwarantować, że produkty rolnictwa ekologicznego są wytwarzane zgodnie z wymogami ustanowionymi na mocy wspólnotowych ram prawnych dotyczących produkcji ekologicznej, działania podejmowane przez podmioty gospodarcze na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji produktów ekologicznych powinny być kontrolowane w ramach systemu kontroli ustanowionego i zarządzanego zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾.
- (32) W niektórych przypadkach stosowanie wymogów dotyczących zgłoszeń i kontroli w odniesieniu do niektórych rodzajów podmiotów gospodarczych zajmujących się handlem detalicznym, takich jak podmioty sprzedające produkty bezpośrednio konsumentom lub użytkownikom końcowym, może wydawać się nieproporcjonalne. Należy zatem umożliwić państwom członkowskim zwolnienie takich podmiotów gospodarczych z obowiązku spełnienia wymienionych wymogów. W celu uniknięcia nadużyć jest jednak konieczne wyłączenie ze zwolnienia tych podmiotów gospodarczych zajmujących się handlem detalicznym, które produkują, przygotowują lub składują produkty inaczej niż za pośrednictwem punktu sprzedaży, które importują produkty rolnictwa ekologicznego lub które zawarły ze stroną trzecią umowę o wykonanie wspomnianych czynności.
- (33) Wprowadzanie na rynek Wspólnoty importowanych produktów rolnictwa ekologicznego jako produktów rolnictwa ekologicznego powinno być dozwolone pod warunkiem, że zostały one wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji i podlegały takim mechanizmom kontroli, które są zgodne lub równoważne z mechanizmami ustanowionymi w prawodawstwie Wspólnoty. Ponadto produkty importowane w ramach równoważnego systemu powinny posiadać świadectwo wydane przez właściwy organ lub uznany organ kontrolny lub jednostkę kontrolną państwa trzeciego, którego to dotyczy.
- (34) Ocena równoważności importowanych produktów powinna uwzględniać międzynarodowe normy ustanowione w Kodeksie żywnościowym (*Codex Alimentarius*).
- (35) Uznaje się, że właściwe jest utrzymanie wykazu państw trzecich uznanych przez Komisję za państwa posiadające takie normy produkcji i mechanizmy kontroli, które są równoważne normom i mechanizmom przewidzianym w prawodawstwie Wspólnoty. W przypadku państw, które nie znajdują się w wymienionym wykazie, Komisja powinna sporządzić wykaz organów kontrolnych i jednostek kontrolnych uznawanych za właściwe do wykonywania zadań związanych z zagwarantowaniem kontroli i wydawaniem świadectw w zainteresowanych państwach trzecich.
- (36) W celu zebrania wiarygodnych danych koniecznych do wykonania rozporządzenia i przeprowadzenia związanych z nim dalszych działań, które to dane mogą również służyć producentom, operatorom rynku i decydentom politycznym, należy zgromadzić odpowiednie informacje statystyczne. Konieczne w tym przypadku informacje statystyczne należy określić w kontekście wspólnotowego programu statystycznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1.

- (37) Początek stosowania niniejszego rozporządzenia należy określić w taki sposób, aby Komisja miała wystarczająco dużo czasu na przyjęcie środków koniecznych do jego wykonania.
- (38) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (39) Ze względu na dynamiczny rozwój sektora rolnictwa ekologicznego pewne wysoce wrażliwe kwestie związane z metodami produkcji ekologicznej oraz potrzebę zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego i systemu kontroli właściwe jest umożliwienie w przyszłości przeglądu przepisów wspólnotowych dotyczących rolnictwa ekologicznego, biorąc pod uwagę doświadczenie zdobyte podczas ich stosowania.
- (40) Do czasu przyjęcia szczegółowych wspólnotowych zasad produkcji dotyczących pewnych gatunków zwierząt, roślin wodnych oraz glonów jednokomórkowych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania krajowych norm lub, w przypadku ich braku, norm ustalonych przez prywatne przedsiębiorstwa, przyjętych lub uznawanych przez państwa członkowskie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

CEL, ZAKRES ZASTOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Cel i zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stanowi podstawę trwałego rozwoju produkcji ekologicznej przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego, zagwarantowaniu uczciwej konkurencji, zapewnieniu zaufania konsumentów oraz ochronie ich interesów.

Ustanawia ono wspólne cele i zasady będące fundamentem przepisów wydanych na podstawie tego rozporządzenia w zakresie:

- a) wszystkich etapów produkcji, przygotowania i dystrybucji produktów rolnictwa ekologicznego oraz ich kontroli;
- b) stosowania na etykietach i w reklamach oznaczeń odnoszących się do produkcji ekologicznej.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do następujących produktów rolnych, w tym pochodzących z akwakultury, wprowadzonych na rynek lub takich, które mają być wprowadzone na rynek:

- a) żywe lub nieprzetworzone produkty rolne;
- b) przetworzone produkty rolne przeznaczone do spożycia;
- c) pasze;

- d) wegetatywny materiał rozmnożeniowy i nasiona do celów uprawy.

Produkty myślistwa i rybactwa pochodzące od dzikich zwierząt nie są uznawane za produkcję ekologiczną.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się także do drożdży przeznaczonych do spożycia lub używanych jako pasza.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do każdego podmiotu gospodarczego zaangażowanego w działania na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji dotyczących produktów określonych w ust. 2.

Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlega jednak żywienie zbiorowe. Państwa członkowskie mogą stosować krajowe przepisy lub – w przypadku ich braku – prywatne normy dotyczące znakowania i kontroli produktów przygotowywanych przez zakłady żywienia zbiorowego, o ile wspomniane przepisy są zgodne z prawem wspólnotowym.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych lub krajowych, w zgodności z prawem wspólnotowym dotyczącym produktów wymienionych w tym artykule i obejmującym przepisy dotyczące produkcji, przygotowania, obrotu, znakowania i kontroli, w tym przepisy w zakresie środków spożywczych i żywienia zwierząt.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „produkcja ekologiczna” oznacza stosowanie metody produkcji zgodnej z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji;
- b) „etapy produkcji, przygotowania i dystrybucji” oznaczają każdy etap, począwszy od produkcji wstępnej produktu ekologicznego aż do przechowywania, przetwarzania, transportu, sprzedaży lub zaopatrzenia ostatecznego konsumenta, jak również – w stosownych przypadkach – znakowanie, reklamę, import, eksport oraz działania podwykonawcze;
- c) „ekologiczny” oznacza pochodzący z produkcji ekologicznej lub z nią związany;
- d) „podmiot gospodarczy” oznacza osoby fizyczne lub prawne odpowiedzialne za zapewnienie, że przedsiębiorstwo ekologiczne pozostające pod ich kontrolą spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu;
- e) „produkcja roślinna” oznacza produkcję produktów rolnych pochodzenia roślinnego, w tym pozyskiwanie w celach handlowych produktów z roślin dziko rosnących;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

- f) „produkcja zwierzęca” oznacza chów zwierząt domowych lub udomowionych zwierząt lądowych (w tym owadów);
- g) stosuje się definicję „akwakultury” podaną w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego ⁽¹⁾;
- h) „konwersja” oznacza przejście z rolnictwa nieekologicznego na rolnictwo ekologiczne w danym okresie, w trakcie którego stosowano przepisy dotyczące produkcji ekologicznej;
- i) „przygotowanie” oznacza czynności konserwowania lub przetwarzania produktów rolnictwa ekologicznego włącznie z ubojem i rozbiorem produktów zwierzęcych, a także pakowanie, znakowanie lub wprowadzanie zmian w oznakowaniu odnoszącym się do ekologicznej metody produkcji;
- j) stosuje się definicje „żywności”, „paszy” i „wprowadzania na rynek” zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽²⁾;
- k) „znakowanie” oznacza wszelkie terminy, słowa, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy firmowe, ilustracje lub symbole powiązane z wszelkimi opakowaniami i umieszczane na nich, a także na dokumentach, materiałach informacyjnych, etykietach, tabliczkach, pierścieniach lub opaskach towarzyszących produktowi lub odnoszących się do niego;
- l) stosuje się definicje „paczkowanych środków spożywczych” zawarte w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych ⁽³⁾;
- m) „reklama” oznacza wszelkie publiczne przedstawianie w każdej postaci innej niż etykieta, mające wywrzeć wpływ lub kształtować postawę, przekonania lub zachowanie lub mogące oddziaływać w taki sposób, w celu bezpośredniego lub pośredniego promowania sprzedaży produktów rolnictwa ekologicznego;
- n) „właściwy organ” oznacza główny organ państwa członkowskiego uprawniony do organizowania oficjalnych kontroli w zakresie produkcji ekologicznej zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia lub inny organ, któremu nadano to uprawnienie; definicja obejmuje w razie konieczności również odpowiedni organ państwa trzeciego;
- o) „organ kontrolny” oznacza organ administracji publicznej państwa członkowskiego, któremu właściwy organ powierzył – w całości lub częściowo – swoje uprawnienie do inspekcji i certyfikacji w zakresie produkcji ekologicznej zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia; definicja obejmuje w razie konieczności również odpowiedni organ państwa trzeciego lub odpowiedni organ działający w państwie trzecim;
- p) „jednostka certyfikująca” oznacza niezależną prywatną stronę trzecią dokonującą inspekcji i certyfikacji w zakresie produkcji ekologicznej zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia; definicja obejmuje w razie konieczności również odpowiedni organ państwa trzeciego lub odpowiedni organ działający w państwie trzecim;
- q) „znak zgodności” oznacza potwierdzenie zgodności z określonymi normami lub z innymi dokumentami normatywnymi w formie znaku;
- r) stosuje się definicję „składników” zawartą w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2000/13/WE;
- s) stosuje się definicje „środków ochrony roślin” zawartą w dyrektywie Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽⁴⁾;
- t) stosuje się definicję „organizmu zmodyfikowanego genetycznie (GMO)” zawartą w dyrektywie 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG ⁽⁵⁾ i który nie jest uzyskany innymi technikami modyfikacji genetycznych objętymi wykazem w załączniku I.B do tej dyrektywy;
- u) „wyprodukowany z GMO” oznacza pochodzący, w całości lub częściowo, z GMO, ale niezawierający GMO ani nieskładający się z GMO;
- v) „wyprodukowany przy użyciu GMO” oznacza wytworzony przy użyciu GMO jako ostatniego żywego organizmu w procesie produkcji, ale niezawierający GMO ani nieskładający się z GMO, ani nie wyprodukowany z GMO;
- w) stosuje się definicję „dodatków paszowych” zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 sierpnia 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt ⁽⁶⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 575/2006 (Dz.U. L 100 z 8.4.2006, str. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/142/WE (Dz.U. L 368 z 23.12.2006, str. 110).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/31/WE (Dz.U. L 140 z 1.6.2007, str. 44).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1830/2003 (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 24).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 29. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 378/2005 (Dz.U. L 59 z 5.3.2005, str. 8).

- x) „równoważne” w opisie różnych systemów i środków oznacza, że umożliwiają one osiągnięcie takich samych celów i spełnienie takich samych zasad poprzez stosowanie przepisów gwarantujących taki sam poziom zapewnienia zgodności;
- y) „substancja pomocnicza w przetwórstwie” oznacza jakąkolwiek substancję niespożywaną jako składnik pokarmowy sam w sobie, celowo użytą w przetwórstwie surowców, żywności lub ich składników do pewnego celu technologicznego w procesie obróbki lub przetwarzania, na skutek czego w sposób niezamierzony, ale technicznie nieunikniony, w produkcie końcowym może występować jako pozostałość substancji lub jej pochodne, pod warunkiem że pozostałości te nie stanowią ryzyka dla zdrowia ani nie mają żadnego wpływu technologicznego na produkt końcowy;
- z) stosuje się definicję „promieniowania jonizującego” zawartą w dyrektywie Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽¹⁾ ograniczoną art. 1 ust. 2 dyrektywy 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego ⁽²⁾;
- aa) „żywienie zbiorowe” oznacza przygotowywanie produktów ekologicznych – w punkcie sprzedaży lub przez dostarczenie ich konsumentowi końcowemu – w restauracjach, szpitalach, stołówkach i w innych podobnych punktach zajmujących się żywieniem.

TYTUŁ II

CELE I ZASADY PRODUKCJI EKOLOGICZNEJ

Artykuł 3

Cele

Do ogólnych celów produkcji ekologicznej należą:

- a) stworzenie zrównoważonego systemu zarządzania rolnictwem, który:
- (i) uwzględnia systemy i cykle przyrody oraz utrzymuje i poprawia zdrowie gleby, wody, roślin i zwierząt oraz równowagę między nimi;
 - (ii) przyczynia się do utrzymania wysokiego poziomu różnorodności biologicznej;
 - (iii) korzysta z odpowiedzialny sposób z energii i zasobów naturalnych, takich jak woda, gleba, materia organiczna i powietrze;

- (iv) przestrzega wysokich norm dotyczących dobrostanu zwierząt, a w szczególności zaspokaja charakterystyczne dla danego gatunku potrzeby behawioralne;
- b) dążenie do wytwarzania produktów wysokiej jakości;
- c) dążenie do produkowania szerokiej gamy produktów spożywczych i innych produktów rolnych, zaspokajających zapotrzebowanie klientów na towary produkowane przy wykorzystaniu procesów niestanowiących zagrożenia dla środowiska, zdrowia ludzi, zdrowia roślin ani dla zdrowia i dobrostanu zwierząt.

Artykuł 4

Zasady ogólne

Produkcja ekologiczna opiera się na następujących zasadach:

- a) odpowiednie zaprojektowanie procesów biologicznych i zarządzanie nimi, które opiera się na systemach ekologicznych stosujących wewnątrzsystemowe zasoby naturalne przy zastosowaniu metod, które:
- (i) wykorzystują żywe organizmy i mechaniczne metody produkcji;
 - (ii) stosują uprawę roślin na gruntach rolnych i prowadzą produkcję zwierzęcą lub akwakulturę spełniającą zasadę zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych;
 - (iii) wykluczają stosowanie GMO i produktów wytworzonych z GMO lub przy ich użyciu, z wyjątkiem produktów leczniczych weterynaryjnych;
 - (iv) opierają się na ocenie ryzyka, a także zastosowaniu – w razie potrzeby – środków ostrożności oraz środków zapobiegawczych;
- b) ograniczenie stosowania środków zewnętrznych. Jeśli środki wewnętrzne są wymagane lub jeśli nie istnieją odpowiednie sposoby i metody zarządzania, o których mowa w lit. a), ogranicza się je do:
- (i) środków pochodzących z produkcji ekologicznej;
 - (ii) substancji naturalnych lub substancji będących ich pochodnymi;
 - (iii) wolno rozpuszczalnych nawozów mineralnych;
- c) ścisłe ograniczenie stosowania środków z syntezy chemicznej do wyjątkowych przypadków, gdy:
- (i) nie istnieją odpowiednie praktyki zarządzania; oraz
 - (ii) środki zewnętrzne, o których mowa w lit. b), są niedostępne na rynku; lub
 - (iii) stosowanie środków zewnętrznych, o których mowa w lit. b), przyczynia się do wywierania niedopuszczalnego wpływu na środowisko;

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 66 z 13.3.1999, str. 16. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- d) dostosowanie w razie potrzeby, w ramach niniejszego rozporządzenia, zasad produkcji ekologicznej do stanu sanitarnego, regionalnych różnic klimatycznych i warunków lokalnych, stopnia rozwoju i szczególnych praktyk hodowlanych.

Artykuł 5

Szczegółowe zasady dotyczące rolnictwa

Poza ogólnymi zasadami określonymi w art. 4 rolnictwo ekologiczne opiera się na następujących szczegółowych zasadach:

- a) utrzymywanie i poprawa życia w glebie i naturalnej żyzności gleby, stabilności i różnorodności biologicznej, zapobieganie i zwalczanie erozji gleby oraz odżywanie roślin głównie poprzez ekosystem gleby;
- b) ograniczenie do minimum stosowania zasobów nieodnawialnych oraz środków zewnętrznych;
- c) recykling odpadów i produktów ubocznych pochodzenia roślinnego i zwierzęcego jako środka do produkcji roślinnej i zwierzęcej;
- d) uwzględnianie lokalnej lub regionalnej równowagi ekologicznej przy podejmowaniu decyzji dotyczących produkcji;
- e) utrzymywanie zdrowia zwierząt poprzez wspomaganie naturalnej obrony immunologicznej zwierząt, dobór odpowiednich ras oraz praktyki hodowlane;
- f) utrzymywanie zdrowia roślin poprzez stosowanie środków zapobiegawczych, takich jak dobór odpowiednich gatunków i odmian odpornych na szkodniki i choroby, odpowiedni płodozmian, metody mechaniczne i fizyczne oraz ochrona naturalnych wrogów szkodników;
- g) praktykowanie produkcji zwierzęcej powiązanej z powierzchnią gruntów rolnych;
- h) przestrzeganie wysokiego poziomu dobrostanu zwierząt z uwzględnieniem specyficznych potrzeb danych gatunków;
- i) wytwarzanie produktów ekologicznych pochodzenia zwierzęcego od zwierząt chowanych w gospodarstwach ekologicznych przez całe życie od momentu urodzenia lub wylęgu;
- j) dobór ras z uwzględnieniem zdolności zwierząt do przystosowania się do warunków lokalnych, ich żywotności oraz odporności na choroby lub problemy zdrowotne;

- k) żywienie zwierząt paszą ekologiczną złożoną ze składników rolniczych uzyskanych w produkcji ekologicznej oraz z naturalnych substancji nierolniczych;

- l) stosowanie praktyk hodowlanych, które wzmacniają układ odpornościowy i naturalny system obrony przed chorobami, w tym zwłaszcza zapewnienie regularnego ruchu oraz – w miarę możliwości – dostępu do terenów na wolnym powietrzu i pastwisk;

- m) wykluczenie chowu sztucznie wyhodowanych zwierząt poliploidalnych;

- n) stałe utrzymywanie różnorodności biologicznej naturalnych ekosystemów wodnych, zdrowia środowiska wodnego oraz jakości otaczających ekosystemów wodnych i lądowych w produkcji akwakultury;

- o) żywienie organizmów wodnych paszą pochodzącą ze zrównoważonej eksploatacji zasobów rybactwa – zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾ – lub paszą ekologiczną złożoną ze składników rolniczych uzyskanych w produkcji ekologicznej oraz z naturalnych substancji nierolniczych.

Artykuł 6

Szczegółowe zasady dotyczące przetwarzania żywności ekologicznej

Poza ogólnymi zasadami określonymi w art. 4 produkcja przetworzonej żywności ekologicznej opiera się na następujących szczegółowych zasadach:

- a) wytwarzanie żywności ekologicznej z ekologicznych składników rolniczych, chyba że dany składnik nie jest dostępny na rynku w jakości ekologicznej;
- b) ograniczenie stosowania dodatków żywnościowych, składników nieekologicznych pełniących głównie funkcje technologiczne i sensoryczne, jak również mikroelementów oraz substancji pomocniczych w przetwórstwie, tak by były stosowane w minimalnym zakresie i tylko na wypadek istotnej potrzeby technologicznej lub do szczególnych celów żywieniowych;
- c) wykluczenie substancji i metod przetwarzania mogących wprowadzać w błąd w kwestii prawdziwej natury danego produktu;
- d) staranne przetwarzanie żywności, najchętniej przy zastosowaniu metod biologicznych, mechanicznych i fizycznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

Artykuł 7

Szczegółowe zasady dotyczące przetwarzania paszy ekologicznych

Poza ogólnymi zasadami określonymi w art. 4 produkcja przetworzonych paszy ekologicznych opiera się na następujących szczegółowych zasadach:

- a) wytwarzanie paszy ekologicznych z ekologicznych materiałów paszowych, chyba że dany materiał paszowy nie jest dostępny na rynku w postaci ekologicznej;
- b) ograniczenie do minimum stosowania dodatków paszowych oraz substancji pomocniczych w przetwórstwie i tylko na wypadek istotnej potrzeby technologicznej lub zootechnicznej lub do szczególnych celów żywieniowych;
- c) wyłączenie substancji i metod przetwarzania mogących wprowadzać w błąd w kwestii prawdziwej natury danego produktu;
- d) staranne przetwarzanie paszy, najchętniej przy zastosowaniu metod biologicznych, mechanicznych i fizycznych.

TYTUŁ III

ZASADY PRODUKCJI

ROZDZIAŁ 1

Ogólne reguły produkcji

Artykuł 8

Wymogi ogólne

Podmioty gospodarcze przestrzegają zasad produkcji określonych w niniejszym tytule oraz zasad określonych w przepisach wykonawczych wspomnianych w art. 38 lit. a).

Artykuł 9

Zakaz stosowania GMO

1. GMO i produkty wytworzone z GMO lub przy ich użyciu nie są wykorzystywane w produkcji ekologicznej jako żywność, pasza, substancje pomocnicze w przetwórstwie, środki ochrony roślin, nawozy, środki poprawiające glebę, nasiona, roślinny materiał rozmnożeniowy, mikroorganizmy i zwierzęta.

2. W związku z zakazem, o którym mowa w ust. 1, dotyczącym GMO lub produktów wytworzonych z GMO przeznaczonych do spożycia i na paszę, podmioty gospodarcze mogą polegać na informacji zawartej na etykietach towarzyszących produktowi lub innym dokumencie towarzyszącym, umieszczanych lub dostarczanych zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE, rozporządzeniem (WE) 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽¹⁾ lub rozporządzeniem (WE) nr 1830/2003 dotyczącym możliwości śledzenia i etykietowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz

możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

Podmioty gospodarcze mogą założyć, że nie wykorzystano żadnych GMO ani produktów z nich wytworzonych w produkcji zakupionej żywności i paszy, jeśli produkty te nie są opatrzone etykietą ani nie towarzyszy im żaden dokument zgodnie z powyższymi rozporządzeniami, chyba że z otrzymanych przez podmioty innych informacji wynika, że znakowanie przedmiotowych produktów jest niezgodne z tymi rozporządzeniami.

3. W związku z zakazem, o którym mowa w ust. 1, dotyczącym produktów niebędących żywnością lub paszą lub produktów wytworzonych przy użyciu GMO, podmioty gospodarcze stosujące takie nieekologiczne produkty zakupione od stron trzecich żądają od sprzedawcy potwierdzenia, że dostarczone produkty nie zostały wytworzone z GMO lub przy ich użyciu.

4. Komisja podejmuje decyzje w sprawie środków wprowadzających w życie zakaz stosowania GMO oraz produktów wytworzonych z GMO lub przy ich użyciu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 10

Zakaz stosowania promieniowania jonizującego

Zakazane jest poddawanie żywności lub paszy ekologicznej lub surowców stosowanych w żywności lub paszy ekologicznej działaniu promieniowania jonizującego.

ROZDZIAŁ 2

Produkcja rolna

Artykuł 11

Ogólne zasady produkcji rolnej

Całe gospodarstwo rolne jest zarządzane zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej.

Na podstawie szczególnych warunków, które należy określić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, gospodarstwo może zostać jednak podzielone na wyraźnie odrębne jednostki lub miejsca produkcji akwakultury, z których nie wszystkie są zarządzane zgodnie z zasadami produkcji ekologicznej. Jeśli chodzi o zwierzęta, uwzględnia się różne gatunki. Jeśli chodzi o akwakulturę, mogą być uwzględnione te same gatunki pod warunkiem odpowiedniego rozdzielania miejsc produkcji. Jeśli natomiast chodzi o rośliny, uwzględnia się różne odmiany, które można łatwo od siebie odróżnić.

Jeżeli, zgodnie z drugim akapitem, nie wszystkie jednostki gospodarstwa są wykorzystywane do produkcji ekologicznej, podmiot gospodarczy oddziela ziemię, zwierzęta i produkty używane do produkcji ekologicznej lub wytworzone w jej ramach, od tych wykorzystywanych do produkcji nieekologicznej lub wytworzonych w jej ramach, prowadząc odpowiednią dokumentację potwierdzającą podział.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1981/2006 (Dz.U. L 368 z 23.12.2006, str. 99).

Artykuł 12

Zasady produkcji roślinnej

1. Poza ogólnymi zasadami produkcji rolnej, określonymi w art. 11, do ekologicznej produkcji roślinnej stosuje się następujące zasady:

- a) w ekologicznej produkcji roślinnej stosuje się praktyki uprawy, które przyczyniają się do utrzymania lub zwiększenia ilości materii organicznej gleby, zwiększają jej stabilność i różnorodność biologiczną oraz zapobiegają zagęszczaniu i erozji gleby;
- b) żyzność i aktywność biologiczna gleby jest utrzymywana i zwiększana poprzez stosowanie wieloletniego płodozmianu z wykorzystaniem roślin strączkowych i innych roślin na nawóz zielony, a także obornika lub materiału organicznego, w najlepiej przekompostowanego, pochodzącego z produkcji ekologicznej;
- c) dopuszcza się stosowanie preparatów biodynamicznych;
- d) ponadto nawozy mineralne i środki poprawiające glebę mogą być stosowane tylko wówczas, jeżeli zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16;
- e) nie stosuje się mineralnych nawozów azotowych;
- f) wszelkie stosowane techniki produkcji roślinnej zapobiegają zanieczyszczaniu środowiska lub ograniczają je do minimum;
- g) zapobieganie szkodom wyrządzanym przez szkodniki, choroby i chwasty polega przede wszystkim na ochronie przez naturalnych wrogów, doborze gatunków i odmian, stosowaniu płodozmianu, odpowiednich technik uprawy i procesów termicznych;
- h) w przypadku stwierdzonego zagrożenia uprawy dozwolone jest wyłącznie stosowanie środków ochrony roślin dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16;
- i) do wytwarzania produktów innych niż nasiona i rośliny dwuletnie materiał rozmnożeniowy stosuje się wyłącznie nasiona oraz materiał rozmnożeniowy wyprodukowany metodami ekologicznymi. W tym celu roślina mateczna w przypadku nasion i roślina rodzicielska w przypadku roślin dwuletnich jest uprawiana zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu co najmniej przez jedno pokolenie, a w przypadku roślin wieloletnich co najmniej przez dwa sezony wegetacyjne;
- j) produkty czyszczenia i odkażania w produkcji roślinnej stosuje się tylko wtedy, gdy zostały dopuszczone do użytku w produkcji ekologicznej zgodnie z art. 16.

2. Zbieranie roślin dziko rosnących i ich części, rosnących w sposób naturalny na obszarach naturalnych, w lasach i na

obszarach rolniczych, uznaje się za metodę produkcji ekologicznej, pod warunkiem że:

- a) w okresie co najmniej trzech lat przed zbiorem obszary te nie zostały poddane działaniu produktów innych niż dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16;
 - b) zbieranie nie wpływa na równowagę siedliska przyrodniczego ani na utrzymanie gatunków na obszarze zbioru.
3. Środki konieczne do wdrożenia zasad produkcji zawartych w niniejszym artykule są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 13

Zasady produkcji wodorostów

1. Zbieranie naturalnie rosnących w morzu wodorostów i ich części uznaje się za metodę produkcji ekologicznej, pod warunkiem że:

- a) obszary ich występowania charakteryzują się bardzo dobrą jakością ekologiczną zdefiniowaną w dyrektywie 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾, a w oczekiwaniu na jej wejście w życie – jakością równoważną wodom oznaczonym zgodnie z dyrektywą 2006/113/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie wymaganej jakości wód, w których żyją skorupiaki⁽²⁾, i nie są nieodpowiednie ze zdrowotnego punktu widzenia. W oczekiwaniu na wprowadzenie bardziej szczegółowych zasad do przepisów wykonawczych nie zbiera się dziko rosnących wodorostów jadalnych w obszarach niespełniających kryteriów klasy A lub klasy B zgodnie z ich określeniem w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽³⁾;
- b) zbieranie nie narusza stabilności siedlisk naturalnych ani utrzymania gatunków w obszarze zbiorów w dłuższej perspektywie czasowej.

2. Uprawa wodorostów jest prowadzona w obszarach przybrzeżnych, które – aby mogły być uznane za ekologiczne – pod względem środowiskowym i zdrowotnym dorównują co najmniej obszarom opisanym w ust. 1, a dodatkowo:

- a) na wszystkich etapach produkcji – od zbioru wodorostów młodych do zbioru wodorostów dojrzałych – stosuje się zrównoważone praktyki;
- b) aby zagwarantować utrzymanie szerokiej puli genowej, zbiór dzikorosnących młodych wodorostów w obszarach ich naturalnego występowania powinien następować regularnie w celu uzupełniania zapasów kultur hodowlanych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, str. 14.

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 206.

- c) nawozy stosuje się wyłącznie w infrastrukturze wewnętrznej i tylko wtedy, gdy zostały dopuszczone do użytku do celu produkcji ekologicznej zgodnie z art. 16.

3. Środki konieczne do wdrożenia zasad produkcji zawartych w niniejszym artykule są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 14

Zasady produkcji zwierzęcej

1. Poza ogólnymi zasadami produkcji rolnej określonymi w art. 11 do produkcji zwierzęcej stosuje się następujące zasady:

a) w odniesieniu do pochodzenia zwierząt:

- (i) zwierzęta utrzymywane ekologicznie są urodzone i chowane w gospodarstwach ekologicznych;
- (ii) zwierzęta, które nie były chowane w gospodarstwach ekologicznych, mogą zostać wprowadzone do gospodarstwa ekologicznego w celach hodowli na szczególnych warunkach. Takie zwierzęta oraz produkty z nich wytworzone mogą być uznane za ekologiczne po spełnieniu wymogów okresu konwersji, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. c);
- (iii) zwierzęta w gospodarstwie będącym w początkowej fazie okresu konwersji, a także produkty wytworzone z tych zwierząt mogą być uznane za ekologiczne po spełnieniu wymogów okresu konwersji, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. c);

b) w odniesieniu do metod chowu i warunków w pomieszczeniach dla zwierząt:

- (i) personel zajmujący się utrzymywaniem zwierząt posiada niezbędną podstawową wiedzę na temat zdrowia i potrzeb związanych z dobrostanem zwierząt oraz umiejętności w tych dziedzinach;
- (ii) metoda chowu, w tym obsada i warunki w pomieszczeniach, zapewniają zaspokojenie potrzeb rozwojowych, fizjologicznych i etologicznych zwierząt;
- (iii) zwierzęta mają stały dostęp do terenów na wolnym powietrzu, w miarę możliwości do pastwisk, kiedy tylko pozwalają na to warunki pogodowe i stan gruntu, chyba że na podstawie prawodawstwa wspólnotowego narzucono ograniczenia i zobowiązania związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt;
- (iv) ogranicza się liczbę zwierząt, aby zminimalizować nadmierny wypas, zrycie gleby, erozję i zanieczyszczenia powodowane przez zwierzęta lub przez rozrzućanie obornika;
- (v) zwierzęta utrzymywane ekologicznie są oddzielone od innych zwierząt. Wypas zwierząt utrzymywanych ekologicznie na wspólnych gruntach oraz zwierząt utrzymywanych nieekologicznie na gruntach ekologicznych jest jednak dozwolony z pewnymi ograniczeniami;

- (vi) trzymanie zwierząt na uwięzi i ich izolowanie jest zabronione z wyjątkiem przypadków, gdy działania takie są ograniczone czasowo i podejmowane w odniesieniu do pojedynczych zwierząt, i tylko w zakresie uzasadnionym ze względu na bezpieczeństwo, dobrostan lub z przyczyn weterynaryjnych;

(vii) czas trwania transportu zwierząt ogranicza się do minimum;

(viii) wszelkiego rodzaju cierpienie, w tym okaleczanie, ogranicza się do minimum w trakcie całego życia zwierzęcia, w tym podczas uboju;

(ix) pasieki muszą być umieszczane na obszarach, na których źródłem nektaru i pyłku są zasadniczo rośliny uprawiane ekologicznie lub, odpowiednio, roślinność naturalna, lub lasy, które nie są zarządzane zgodnie z zasadami produkcji ekologicznej, lub uprawy poddawane jedynie działaniu metod o słabym stopniu oddziaływania na środowisko. Pasieki powinny znajdować się w dostatecznej odległości od źródeł mogących prowadzić do zanieczyszczenia produktów pszczelich lub osłabienia stanu zdrowotności rodzin pszczelich;

(x) ule i materiały stosowane w pszczelarstwie muszą być wykonane głównie z surowców naturalnych;

(xi) zabrania się niszczenia pszczół na plastrach jako metody związanej ze zbiorem produktów pszczelich;

c) w odniesieniu do hodowli:

- (i) stosuje się naturalne metody reprodukcji. Sztuczne zapłodnienie jest jednak dozwolone;
- (ii) rozród nie jest wywołany poprzez podawanie hormonów lub podobnych substancji, chyba że jest to forma leczenia weterynaryjnego stosowana indywidualnie w odniesieniu do danego zwierzęcia;
- (iii) nie stosuje się innych form sztucznego rozrodu, takich jak klonowanie i przenoszenie zarodków;
- (iv) dokonuje się wyboru właściwych ras. Wybór ras przyczynia się również do zapobiegania cierpieniom zwierząt i unikania konieczności ich okaleczania;

d) w odniesieniu do paszy:

- (i) pasze dla zwierząt pozyskuje się przede wszystkim z gospodarstwa, w którym zwierzęta są utrzymywane, lub z innych gospodarstw ekologicznych w tym samym regionie;
- (ii) zwierzęta są żywione paszami ekologicznymi zaspokajającymi potrzeby pokarmowe zwierząt w różnych okresach ich rozwoju. Część racji żywnościowej może zawierać paszę z gospodarstw w trakcie konwersji na rolnictwo ekologiczne;

- (iii) z wyjątkiem pszczół, zwierzęta mają stały dostęp do pastwisk lub pasz objętościowych;

- (iv) nieekologiczne materiały paszowe pochodzenia roślinnego, materiały paszowe pochodzenia zwierzęcego i mineralnego, dodatki paszowe, niektóre produkty używane w żywieniu zwierząt oraz substancje pomocnicze w przetwórstwie są stosowane wyłącznie w przypadku gdy zostały one dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16;

- (v) nie stosuje się stymulatorów wzrostu i syntetycznych aminokwasów;

- (vi) ssaki w okresie ssania są karmione naturalnym mlekiem, w miarę możliwości mlekiem matki;

- e) w odniesieniu do zapobiegania chorobom i leczenia weterynaryjnego:

- (i) zapobieganie chorobom opiera się na doborze ras i linii, odpowiednich metodach chowu, podawaniu paszy wysokiej jakości, zapewnianiu możliwości ruchu, odpowiedniej obsady i dostosowanych do potrzeb pomieszczeń utrzymywanych w higienicznym stanie;

- (ii) choroby leczy się natychmiast, aby zapobiec cierpieniu zwierząt; jeśli stosowanie produktów fitoterapeutycznych, homeopatycznych i innych jest nieodpowiednie, w razie konieczności i przy spełnieniu rygorystycznych warunków można stosować pochodzące z syntezy chemicznej alopacyjne weterynaryjne produkty lecznicze w tym antybiotyki; w szczególności zostają określone ograniczenia w odniesieniu do cykli leczenia oraz okresów odstawienia leku;

- (iii) dozwolone jest stosowanie immunologicznych leków weterynaryjnych;

- (iv) dozwolone są zabiegi związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt nałożoną na podstawie prawodawstwa wspólnotowego;

- f) w odniesieniu do czyszczenia i odkażania: produkty służące do czyszczenia i odkażania w budynkach i instalacjach przeznaczonych dla zwierząt stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy zostały one dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16.

2. Środki i warunki konieczne do wdrożenia zasad produkcji zawartych w niniejszym artykule są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 15

Zasady produkcji w sektorze akwakultury

1. Poza ogólnymi zasadami produkcji rolnej określonymi w art. 7 produkcji zwierząt w akwakulturach stosuje się następujące zasady:

- a) w odniesieniu do pochodzenia zwierząt w akwakulturach:

- (i) akwakultura ekologiczna opiera się na hodowli młodych osobników pochodzących od osobników hodowanych ekologicznie i z gospodarstw ekologicznych;

- (ii) jeżeli nie są dostępne młode osobniki pochodzące od osobników hodowanych ekologicznie i z gospodarstw ekologicznych, zwierzęta nie chowane ani nie hodowane ekologicznie mogą zostać wprowadzone do gospodarstwa ekologicznego na szczególnych warunkach;

- b) w odniesieniu do praktyk hodowlanych:

- (i) personel zajmujący się utrzymywaniem zwierząt posiada niezbędną podstawową wiedzę na temat zdrowia i potrzeb związanych z dobrostanem zwierząt oraz umiejętności w tych dziedzinach;

- (ii) metody hodowlane, w tym żywienie, obsada, zaprojektowanie instalacji i jakość wody zapewniają zaspokojenie potrzeb rozwojowych, fizjologicznych i behawioralnych zwierząt;

- (iii) metody hodowlane minimalizują negatywne oddziaływanie gospodarstwa na środowisko, w tym ucieczkę hodowanych zwierząt;

- (iv) zwierzęta hodowane ekologicznie są oddzielone od innych zwierząt akwakultury;

- (v) warunki transportu zapewniają utrzymanie dobrostanu zwierząt;

- (vi) wszelkiego rodzaju cierpienie zwierząt, w tym w trakcie uboju, ogranicza się do minimum;

- c) w odniesieniu do hodowli:

- (i) nie stosuje się sztucznej indukcji poliploidów, sztucznej hybrydyzacji klonowania linii jednopłciowych, z wyjątkiem doboru manualnego;

- (ii) dokonuje się wyboru linii;

- (iii) ustala się charakterystyczne dla danego gatunku warunki gospodarowania osobnikami, chowu i hodowli młodych osobników;

- d) w odniesieniu do paszy dla ryb i skorupiaków:
- (i) zwierzęta są żywione paszami zaspokajającymi potrzeby pokarmowe zwierząt w różnych okresach ich rozwoju;
 - (ii) roślinny składnik paszy pochodzi z produkcji ekologicznej, a składnik paszy uzyskany ze zwierząt akwakultury jest efektem zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa;
 - (iii) stosowanie nieekologicznych materiałów paszowych pochodzenia roślinnego, materiałów paszowych pochodzenia zwierzęcego i mineralnego, dodatków paszowych, niektórych produktów używanych w żywieniu zwierząt oraz substancji pomocniczych w przetwórstwie jest dozwolone wyłącznie w przypadku, gdy zostały one dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16;
 - (iv) nie stosuje się stymulatorów wzrostu i syntetycznych aminokwasów;
- e) w odniesieniu do małży i innych gatunków nie karmionych przez człowieka, lecz żywiących się naturalnym planktonem:
- (i) takie zwierzęta filtrujące zaspokajają wszystkie swoje wymogi żywieniowe z natury, z wyjątkiem młodych osobników hodowanych w wylęgarniach i szkółkach;
 - (ii) dorastają one w wodach spełniających kryteria obszarów klasy A lub klasy B określonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 854/2004;
 - (iii) obszary dorastania charakteryzują się bardzo dobrą jakością ekologiczną zdefiniowaną w dyrektywie 2006/60/WE, i w oczekiwaniu na jej wykonanie, jakością równoważną wodom oznaczonym zgodnie z dyrektywą 2006/113/WE;
- f) w odniesieniu do zapobiegania chorobom i leczenia weterynaryjnego:
- (i) zapobieganie chorobom opiera się na utrzymywaniu zwierząt w optymalnych warunkach poprzez właściwe położenie, optymalny projekt gospodarstw, stosowanie dobrych praktyk w zakresie hodowli i gospodarowania, w tym regularne czyszczenie i odkażanie obiektów, używanie pasz wysokiej jakości, zapewnienie odpowiedniej gęstości obsady oraz doboru ras i linii;
 - (ii) choroby leczy się natychmiast, aby zapobiec cierpieniu zwierząt; jeśli stosowanie produktów fitoterapeutycznych, homeopatycznych i innych jest nieodpowiednie, w razie konieczności i przy spełnieniu rygorystycznych warunków można stosować pochodzące z syntezy chemicznej alopacyjne produkty lecznicze weterynaryjne, w tym antybiotyki; w szczególności zostają określone ograniczenia w odniesieniu do cykli leczenia oraz okresów odstawienia leku;
- (iii) dozwolone jest stosowanie immunologicznych leków weterynaryjnych;
- (iv) dozwolone są zabiegi związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt nałożoną na podstawie prawodawstwa wspólnotowego;
- g) produkty służące do czyszczenia i odkażania w stawach, kłatkach, budynkach i instalacjach stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na mocy art. 16.
2. Środki i warunki konieczne do wdrożenia zasad produkcji zawartych w niniejszym artykule są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.
- Artykuł 16*
- Produkty i substancje stosowane w rolnictwie i kryteria ich dopuszczania**
1. Komisja zezwala, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, na stosowanie w produkcji ekologicznej produktów i substancji – i włączenie ich do zamkniętego wykazu, które mogą być stosowane w rolnictwie ekologicznym do następujących celów:
- a) jako środki ochrony roślin;
 - b) jako nawozy i środki poprawiające glebę;
 - c) jako nieekologiczne materiały paszowe pochodzenia roślinnego, materiał paszowy pochodzenia zwierzęcego i mineralnego oraz niektóre substancje stosowane w żywieniu zwierząt;
 - d) jako dodatki paszowe i substancje pomocnicze w przetwórstwie;
 - e) jako produkty służące do czyszczenia i odkażania stawów, klatek, budynków i urządzeń stosowanych w produkcji zwierzęcej;
 - f) jako produkty służące do czyszczenia i odkażania budynków i urządzeń stosowanych w produkcji roślinnej, w tym używanych do przechowywania w gospodarstwie rolnym.
- Produkty i substancje zawarte w zamkniętym wykazie mogą być stosowane tylko wtedy, gdy odpowiednie ich stosowanie jest dopuszczone w ogólnym sektorze rolniczym w zainteresowanych państwach członkowskich, zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi lub przepisami krajowymi zgodnymi z prawem wspólnotowym.
2. Zezwolenie na stosowanie produktów i substancji, o których mowa w ust. 1, zależy od celów i zasad określonych w tytule II oraz następujących kryteriów ogólnych i szczegółowych, ocenianych jako całość:
- a) ich stosowanie jest niezbędne dla zrównoważonej produkcji i ma podstawowe znaczenie dla ich przeznaczenia;

- b) wszystkie produkty i substancje są pochodzenia roślinnego, zwierzęcego, mikrobiologicznego lub mineralnego, z wyjątkiem przypadków, gdy produkty lub substancje z takich źródeł nie są dostępne w wystarczających ilościach lub nie mają odpowiedniej jakości, lub jeżeli nie są dostępne środki alternatywne;
- c) w przypadku produktów, o których mowa w ust. 1 lit. a), obowiązują następujące zasady:
- (i) ich stosowanie ma kluczowe znaczenie dla zwalczania szkodliwego organizmu lub konkretnej choroby, których nie można zwalczyć za pomocą alternatywnych metod biologicznych, fizycznych lub hodowlanych lub praktyk uprawy, ani też nie istnieją inne skuteczne sposoby ich opanowania;
 - (ii) jeżeli produkty nie są pochodzenia roślinnego, zwierzęcego, mikrobiologicznego ani mineralnego i nie są one identyczne z ich formami naturalnymi, mogą one zostać dopuszczone do stosowania wyłącznie, jeżeli ich warunki stosowania wykluczają wszelki bezpośredni kontakt z jadalnymi częściami uprawy;
- d) w przypadku produktów, o których mowa w ust. 1 lit. b), ich stosowanie jest niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania żyzności gleby lub do spełnienia szczegółowych wymogów upraw w zakresie żywienia, lub do szczególnych celów poprawy jakości gleby;
- e) w przypadku produktów, o których mowa w ust. 1 lit. c) i d), obowiązują następujące zasady:
- (i) są one niezbędne do utrzymania zdrowia zwierząt, ich dobrostanu i żywotności oraz przyczyniają się do zapewnienia właściwej diety zaspokajającej fizjologiczne i behawioralne potrzeby odnośnych gatunków lub niemożliwe byłoby produkowanie lub konserwowanie pasz bez stosowania tych substancji;
 - (ii) pasza pochodzenia mineralnego, mikroelementy, witaminy lub prowitaminy są pochodzenia naturalnego. W przypadku gdy substancje te są niedostępne, można w produkcji ekologicznej zezwolić na stosowanie substancji analogicznych precyzyjnie określonych pod względem chemicznym.
3. a) Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, określić warunki i ograniczenia odnoszące się do produktów rolnych, do których produkty i substancje, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane, metodę stosowania, dawkowanie, ograniczenia czasowe stosowania i kontakt z produktami rolnymi i, w razie konieczności, podjąć decyzję w sprawie wycofania tych produktów i substancji.
- b) W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że produkt lub substancja powinny zostać dodane do wykazu, o którym mowa w ust. 1, lub z niego wycofane, lub że specyfikacje stosowania, o których mowa w lit. a), powinny zostać zmienione, państwo członkowskie zapewnia, by akta sprawy będącej powodem włączenia, wycofania lub zmian zostały oficjalnie przesłane Komisji i państwom członkowskim.
- Wnioski o zmianę lub wycofanie, jak również decyzje w tych sprawach, są publikowane.
- c) Produkty i substancje stosowane przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia do celów odpowiadających celom ustanowionym w ust. 1 tego artykułu mogą nadal być stosowane po przyjęciu rozporządzenia. Komisja może w każdym przypadku wycofać takie produkty lub substancje zgodnie z art. 37 ust. 2.
4. Państwa członkowskie mogą regulować stosowanie na ich terytorium w rolnictwie ekologicznym produktów i substancji do celów innych niż wspomniane w ust. 1, pod warunkiem że ich stosowanie podlega celom i zasadom określonym w tytule II oraz ogólnym i szczegółowym kryteriom określonym w ust. 2 i o ile jest to zgodne z prawem Wspólnoty. Zainteresowane państwa członkowskie informują inne państwa członkowskie oraz Komisję o takich krajowych przepisach.
5. Stosowanie produktów i substancji nieobjętych ust. 1 i 4, pod warunkiem przestrzegania celów i zasad określonych w tytule II oraz ogólnych kryteriów tego artykułu, jest dozwolone w rolnictwie ekologicznym.

Artykuł 17

Konwersja

1. Następujące zasady mają zastosowanie do gospodarstw, w których rozpoczęto produkcję ekologiczną:

- a) okres konwersji rozpoczyna się najwcześniej z chwilą poinformowania przez podmiot gospodarczy, zgodnie z art. 28 ust. 1, właściwych organów o prowadzonej działalności oraz włączenia jego gospodarstwa w system kontroli;
- b) w okresie konwersji stosuje się wszystkie zasady ustanowione niniejszym rozporządzeniem;
- c) zostają określone okresy konwersji charakterystyczne dla typu uprawy lub produkcji zwierzęcej;
- d) w gospodarstwie lub jednostce, które częściowo zajmują się produkcją ekologiczną, a częściowo przechodzą proces konwersji na produkcję ekologiczną, podmiot gospodarczy przechowuje oddzielnie produkty wytworzone zgodnie z metodą produkcji ekologicznej oraz produkty wytworzone w okresie konwersji, a także trzyma oddzielnie lub w sposób umożliwiający ich rozdzielenie zwierzęta chowane zgodnie z metodą produkcji ekologicznej oraz zwierzęta chowane w okresie konwersji, jak również prowadzi odpowiednią dokumentację potwierdzającą ten podział;
- e) w celu ustalenia okresu konwersji, o którym mowa powyżej, można uwzględnić okres bezpośrednio poprzedzający dzień rozpoczęcia okresu konwersji, jeżeli zostaną spełnione pewne warunki;
- f) zwierząt i produktów zwierzęcych wytwarzanych podczas okresu konwersji, o którym mowa w lit. c), nie dopuszcza się do obrotu z oznaczeniami, o których mowa w art. 23 i 24, wykorzystywanymi w oznakowaniu i reklamie produktów.

2. Środki i warunki konieczne do wprowadzenia w życie zasad zawartych w niniejszym artykule, a w szczególności okresy, o których mowa w ust. 1 lit. c)–f), są określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

ROZDZIAŁ 3

Produkcja przetworzonych pasz

Artykuł 18

Ogólne reguły dotyczące produkcji pasz przetworzonych

1. Produkcja przetworzonej paszy ekologicznej jest oddzielona w czasie lub przestrzeni od produkcji przetworzonej paszy nieekologicznej.

2. Ekologiczne materiały paszowe lub materiały paszowe pochodzące z produkcji w okresie konwersji nie wchodzą w skład ekologicznych produktów paszowych wraz z takimi samymi materiałami paszowymi wyprodukowanymi środkami nieekologicznymi.

3. Żadnych materiałów paszowych stosowanych lub przetwarzanych w produkcji ekologicznej nie przetwarza się za pomocą chemicznie syntetyzowanych rozpuszczalników.

4. Nie stosuje się substancji i technik, które odtwarzają właściwości utracone w trakcie przetwarzania i przechowywania paszy ekologicznej, naprawiają skutki zaniedbań zaistniałych w trakcie przetwarzania lub w inny sposób mogą wprowadzać w błąd w kwestii prawdziwej natury tych produktów.

5. Środki i warunki konieczne do wdrożenia zasad produkcji zawartych w niniejszym artykule są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

ROZDZIAŁ 4

Produkcja żywności przetworzonej

Artykuł 19

Ogólne zasady produkcji żywności przetworzonej

1. Przygotowanie przetworzonej żywności ekologicznej jest oddzielone w czasie lub przestrzeni od przygotowania żywności nieekologicznej.

2. W odniesieniu do składu przetworzonej żywności ekologicznej spełnione są następujące warunki:

- dany produkt wytwarzany jest głównie ze składników pochodzenia rolniczego; w celu stwierdzenia, czy produkt został wyprodukowany głównie ze składników pochodzenia rolniczego, pod uwagę nie bierze się dodatków w postaci wody i soli kuchennej;
- w środkach spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego mogą być stosowane wyłącznie dodatki, substancje pomocnicze w przetwórstwie, środki aromatyzujące, woda, sól, preparaty na bazie mikroorganizmów i enzymów, minerały, mikroelementy, witaminy, a także

aminokwasy i inne mikroelementy tylko w zakresie, w jakim zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z art. 21;

- nieekologiczne składniki rolne mogą być stosowane wyłącznie, jeżeli zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z art. 21 lub gdy stosowane są na podstawie czasowego zezwolenia wydanego przez państwo członkowskie;
- składnik ekologiczny nie występuje wraz z takim samym składnikiem w formie nieekologicznej lub składnikiem będącym efektem konwersji;
- żywność wyprodukowana ze składników pochodzących z upraw w okresie konwersji zawiera tylko jeden składnik roślinny pochodzenia rolniczego.

3. Nie stosuje się substancji i technik, które odtwarzają właściwości utracone w trakcie przetwarzania i przechowywania żywności ekologicznej, naprawiają skutki zaniedbań zaistniałych w trakcie przetwarzania lub w inny sposób mogą wprowadzać w błąd w kwestii prawdziwej natury tych produktów.

Środki konieczne do wdrożenia zasad produkcji zawartych w niniejszym artykule, a w szczególności dotyczące sposobów przetwarzania i warunków wydawania przez państwa członkowskie czasowego zezwolenia, o którym mowa w ust. 2 lit. c), przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 20

Ogólne zasady produkcji drożdży ekologicznych

1. Do produkcji drożdży ekologicznych wykorzystywane są wyłącznie podłoża wytworzone ekologicznie. Inne produkty i substancje mogą być używane wyłącznie wtedy, gdy zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z art. 21.

2. Drożdże ekologiczne nie występują w ekologicznej żywności ani paszy wraz z drożdżami nieekologicznymi.

3. Szczegółowe zasady produkcji mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 21

Kryteria dla niektórych produktów i substancji w przetwórstwie

1. Zezwolenie na stosowanie produktów i substancji w produkcji ekologicznej i ich umieszczenie w zamkniętym wykazie produktów i substancji, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. b) i c), zależy od celów i zasad określonych w tytule II oraz od następujących kryteriów, ocenianych jako całość:

- środki alternatywne dopuszczone zgodnie z tym rozdziałem nie są dostępne;

- (ii) bez ich użycia nie byłoby możliwe wyprodukowanie lub konserwowanie żywności, lub spełnienie wymogów żywieniowych określonych na podstawie prawodawstwa Wspólnoty.

Ponadto produkty i substancje, o których mowa w art. 19 ust. 2 lit. b), są pochodzenia naturalnego i mogły zostać poddane tylko procesom mechanicznym, fizycznym, biologicznym, enzymatycznym lub mikrobiologicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy takie produkty i substancje z takich źródeł nie są dostępne na rynku w wystarczających ilościach lub nie mają odpowiedniej jakości.

2. Komisja podejmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, decyzję o dopuszczeniu produktów i substancji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i ich umieszczeniu w zamkniętym wykazie oraz ustala szczegółowe warunki ich stosowania i ograniczenia dotyczące ich użycia, a także, w razie konieczności, podejmuje decyzję o wycofaniu produktów.

W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że produkt lub substancja powinny zostać dodane do wykazu, o którym mowa w tym ustępie, lub z niego wycofane, lub że specyfikacje stosowania, o których mowa w lit. a), powinny zostać zmienione, państwo członkowskie zapewnia, aby akta sprawy precyzującej powody włączenia, wycofania lub zmian zostały oficjalnie przesłane Komisji i państwu członkowskiemu.

Wnioski o zmianę lub wycofanie, jak również decyzje w tych sprawach, są publikowane

Po przyjęciu niniejszego rozporządzenia nadal mogą być stosowane produkty i substancje stosowane przed jego przyjęciem objęte art. 19 ust. 2 lit. b) i c). W każdym przypadku Komisja może wycofać takie produkty lub substancje zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

ROZDZIAŁ 5

Elastyczność

Artykuł 22

Odstępstwa od zasad produkcji

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, i warunkami określonymi w ust. 2 niniejszego artykułu oraz mając na uwadze cele i zasady określone w tytule II, Komisja może umożliwić przyznawanie odstępstw od zasad produkcji określonych w rozdziałach 1–4.

2. Odstępstwa, o których mowa w ust. 1, są ograniczane do minimum i w stosownych przypadkach ograniczone w czasie; przewiduje się je tylko w następujących przypadkach:

- a) jeżeli są niezbędne do tego, aby produkcja ekologiczna została rozpoczęta lub utrzymana w gospodarstwach, które mają trudności związanych z klimatem lub położeniem geograficznym lub trudności strukturalnych;
- b) jeżeli są niezbędne do zapewnienia dostępu do paszy, nasion, roślinnego materiału rozmnożeniowego, żywych zwierząt i innych środków dla gospodarstw niedostępnych na rynku w formie produktów ekologicznych;

- c) jeżeli są niezbędne do zapewnienia dostępu do składników pochodzenia rolniczego, które nie są dostępne na rynku w formie produktów ekologicznych;

- d) jeżeli są niezbędne do rozwiązania szczególnych problemów związanych z zarządzaniem ekologiczną produkcją zwierzęcą;

- e) jeżeli – w odniesieniu do stosowania w przetwarzaniu szczególnych produktów i substancji, o których mowa w art. 19 ust. 2 lit. b) – są niezbędne do zapewnienia produkcji uznanych produktów żywnościowych w formie ekologicznej;

- f) jeżeli, w przypadku katastrof naturalnych, w celu utrzymania lub ponownego rozpoczęcia produkcji ekologicznej niezbędne są środki tymczasowe;

- g) jeżeli stosowanie dodatków do żywności i innych substancji określonych w art. 19 ust. 2 lit. b) lub dodatków paszowych i innych substancji określonych w art. 16 ust. 1 lit. d) jest konieczne, a substancje takie nie są dostępne na rynku w postaci innej niż wytwarzane przy użyciu GMO;

- h) jeżeli stosowanie dodatków do żywności i innych substancji określonych w art. 19 ust. 2 lit. b) lub dodatków paszowych określonych w art. 16 ust. 1 lit. d) jest wymagane na mocy prawa wspólnotowego lub krajowego.

3. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, określić szczegółowe warunki zastosowania odstępstw przewidzianych na mocy ust. 1.

TYTUŁ IV

ZNAKOWANIE

Artykuł 23

Stosowanie terminów związanych z produkcją ekologiczną

1. Do celów niniejszego rozporządzenia uznaje się, że produkt opatrzony jest terminem odnoszącym się do ekologicznej metody produkcji, jeżeli przy znakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach handlowych taki produkt, jego składniki lub materiały paszowe opisywane są za pomocą terminów sugerujących nabywcy, że produkt ten, jego składniki lub materiały paszowe zostały uzyskane zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Zwłaszcza terminy wymienione w załączniku, ich pochodne lub wersje skrócone, jak np. „bio” i „eko”, używane samodzielnie lub łącznie, mogą być stosowane na terenie Wspólnoty i we wszystkich językach Wspólnoty w znakowaniu i reklamie produktu, który spełnia wymogi określone na mocy niniejszego rozporządzenia lub zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Przy znakowaniu i w reklamie żywych lub nieprzetworzonych produktów rolnych można stosować terminy odnoszące się do ekologicznej metody produkcji wyłącznie wtedy, gdy wszystkie składniki tego produktu również zostały wyprodukowane zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Terminy, o których mowa w ust. 1, nie są stosowane na terenie Wspólnoty i w żadnym z języków Wspólnoty w znakowaniu, reklamie i dokumentach handlowych produktu, który nie spełnia wymogów wymienionych w niniejszym rozporządzeniu, chyba że nie są używane w odniesieniu do produktów rolnych w żywności lub paszy lub wyraźnie w żaden sposób nie łączą się z produkcją ekologiczną.

Ponadto nie stosuje się żadnych terminów, w tym terminów stosowanych w znakach towarowych, ani praktyk używanych w znakowaniu lub reklamie mogących wprowadzić w błąd konsumenta lub użytkownika poprzez sugerowanie, że produkt lub składniki spełniają wymogi wymienione w niniejszym rozporządzeniu.

3. Terminy, o których mowa w ust. 1, nie są stosowane w odniesieniu do produktu, w którego etykietowaniu lub reklamie należy zaznaczyć, że zawiera on GMO, składa się z GMO lub został wyprodukowany z GMO zgodnie z przepisami wspólnotowymi.

4. W odniesieniu do żywności przetworzonej terminy, o których mowa w ust. 1, można stosować:

- a) w opisie handlowym, pod warunkiem że:
 - (i) żywność przetworzona spełnia wymogi art. 19;
 - (ii) co najmniej 95 % masy jej składników pochodzenia rolniczego stanowią składniki ekologiczne;
- b) tylko w wykazie składników, pod warunkiem że żywność ta spełnia przepisy art. 19 ust. 1, art. 19 ust. 2 lit. a), art. 19 ust. 2 lit. b) i 19 ust. 2 lit. d);
- c) w wykazie składników i w tym samym polu widzenia co opis handlowy, pod warunkiem że:
 - (i) głównym składnikiem są produkty myślistwa lub rybactwa;
 - (ii) zawiera ona inne – tylko ekologiczne – składniki pochodzenia rolniczego;
 - (iii) żywność ta spełnia przepisy art. 19 ust. 1, art. 19 ust. 2 lit. a), art. 19 ust. 2 lit. b) i 19 ust. 2 lit. d).

Wykaz składników precyzuje, które składniki są ekologiczne.

Gdy zastosowanie mają lit. b) i c) niniejszego ustępu, odniesienia do ekologicznej metody produkcji mogą pojawić się wyłącznie w powiązaniu ze składnikami ekologicznymi, a w wykazie składników wskazany jest łączny udział procentowy składników ekologicznych względem całkowitej ilości składników pochodzenia rolniczego.

Terminy i dane procentowe, o których mowa w poprzednim akapicie, występują w tym samym kolorze, mają identyczny rozmiar i format czcionki jak inne oznaczenia znajdujące się w wykazie składników.

5. Państwa członkowskie stosują środki konieczne do zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem.

6. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, dostosować wykaz terminów określonych w załączniku.

Artykuł 24

Obowiązkowe oznaczenia

1. Jeżeli stosuje się terminy, o których mowa w art. 23 ust. 1:

- a) na etykiecie umieszcza się również numer identyfikacyjny, o którym mowa w art. 27 ust. 10, organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej, którym podlega podmiot gospodarczy, który ostatnio wykonał dany produkt lub przeprowadził działanie przygotowawcze;
- b) na opakowaniu umieszcza się również wspólnotowe logo, o którym mowa w art. 25 ust. 1, w odniesieniu do żywności paczkowanej;
- c) w przypadku użycia wspólnotowego logo w tym samym polu widzenia co logo umieszcza się oznaczenie miejsca, w którym wyprodukowano nieprzetworzone produkty rolnicze, z których wytworzono końcowy produkt; oznaczenie to przyjmuje odpowiednio jedną z następujących form:
 - „rolnictwo UE”, gdy surowiec rolniczy wyprodukowano w UE,
 - „rolnictwo spoza UE”, gdy surowiec rolniczy wyprodukowano w krajach trzecich,
 - „rolnictwo UE/spoza UE”, gdy część surowców wyprodukowano we Wspólnocie, a część w kraju trzecim.

Wyżej wymienione oznaczenie „UE” lub „spoza UE” może być zastąpione lub uzupełnione nazwą kraju, jeśli wszystkie surowce, z których wytworzono produkt, wyprodukowano w tym kraju.

W wyżej wymienionym oznaczeniu „UE” lub „spoza UE” można nie uwzględniać składników występujących w małej wagowej ilości, pod warunkiem że łączna ich ilość wagowa nie przekracza 2 % całkowitej ilości surowców pochodzenia rolniczego.

Wyżej wymienione oznaczenie „UE” lub „spoza UE” nie występuje w kolorze, rozmiarze ani formacie czcionki bardziej rzucającym się w oczy niż opis handlowy produktu.

Stosowanie wspólnotowego logo, o którym mowa w art. 25 ust. 1, oraz oznaczenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest opcjonalne dla produktów importowanych z państw trzecich. Jeśli na etykiecie umieszczono jednak wspólnotowe logo, o którym mowa w art. 25 ust. 1, umieszcza się na niej również oznaczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym.

2. Oznaczenia, o których mowa w ust. 1, są umieszczane w eksponowanym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, czytelne i nieusuwalne.

3. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, Komisja ustanawia szczegółowe kryteria w odniesieniu do prezentacji, składników i wielkości oznaczeń, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c).

Artykuł 25

Wspólnotowe logo produkcji ekologicznej

1. Wspólnotowe logo produkcji ekologicznej może być stosowane w znakowaniu, prezentowaniu i reklamie produktów spełniających wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

Wspólnotowe logo nie jest stosowane w przypadku produktów oraz żywności wytworzonych w okresie konwersji, o których mowa w art. 23 ust. 4 lit. b) i c).

2. Krajowe i prywatne logo mogą być używane w znakowaniu, prezentowaniu i reklamie produktów spełniających wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

3. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, Komisja ustanawia szczegółowe kryteria w odniesieniu do prezentacji, składników, wielkości i projektu wspólnotowego logo.

Artykuł 26

Szczegółowe wymogi dotyczące znakowania

Komisja ustanawia, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, szczegółowe wymogi dotyczące znakowania i składu, mające zastosowanie do:

- pasz ekologicznych;
- produktów pochodzenia roślinnego wytworzonych w okresie konwersji;
- roślinnego materiału rozmnożeniowego i nasion do celów uprawy.

TYTUŁ V

KONTROLE

Artykuł 27

System kontroli

1. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 państwa członkowskie ustanawiają system kontroli i wyznaczają jeden lub kilka właściwych organów odpowiedzialnych za kontrolę wypełniania zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Oprócz warunków określonych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 system kontroli ustanowiony niniejszym rozporządzeniem obejmuje co najmniej stosowanie środków ostrożności i środków kontroli, które Komisja ma przyjąć zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

3. W kontekście niniejszego rozporządzenia charakter i częstotliwość przeprowadzania kontroli określa się na podstawie

oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń zgodności z wymogami ustalonymi w niniejszym rozporządzeniu. W każdym przypadku wszystkie podmioty gospodarcze, z wyjątkiem hurtowników handlujących jedynie produktami pakowanymi i podmiotów gospodarczych sprzedających produkty końcowemu konsumentowi lub użytkownikowi opisanych w art. 28 ust. 2, podlegają sprawdzeniu zgodności co najmniej raz w roku.

4. Właściwy organ może:

a) przyznać swoje uprawnienia kontrolne jednemu lub kilku innym organom kontrolnym. Organy kontrolne gwarantują odpowiednio obiektywność i bezstronność oraz dysponują wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do sprawowania swoich funkcji;

b) przekazać zadania związane z kontrolą jednej lub kilku jednostkom kontrolnym. W tym przypadku państwa członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za uznanie i nadzór tych jednostek.

5. Właściwy organ może przekazać konkretnej jednostce certyfikującej zadania związane z kontrolą tylko wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, a w szczególności jeżeli:

a) istnieje dokładny opis zadań, jakie jednostka certyfikująca może wykonywać, oraz warunków, na jakich może je wykonywać;

b) istnieje dowód, że jednostka certyfikująca:

(i) dysponuje wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą potrzebną do wykonywania zadań jej przekazanych;

(ii) dysponuje wystarczającą liczbą odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników; oraz

(iii) jest bezstronna i nie występuje żaden konflikt interesów w związku z realizacją przekazanych jej zadań;

c) jednostka certyfikująca spełnia wymogi określone w najnowszych wersjach, notyfikowanych w drodze publikacji w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, europejskiej normy EN 45011 lub Przewodnika ISO 65 („Ogólne wytyczne dotyczące akredytacji jednostek certyfikujących wyroby w odniesieniu do wymagań normy PN-EN 45011:2000”) oraz podlega uznaniu przez właściwe organy;

d) jednostka certyfikująca przekazuje wyniki przeprowadzonych kontroli właściwemu organowi w sposób regularny i na każde jego żądanie. Jeżeli wyniki kontroli wykazują niezgodności lub wskazują prawdopodobieństwo ich wystąpienia, jednostka certyfikująca natychmiast informuje o tym właściwy organ;

e) działania właściwego organu przekazującego zadania oraz jednostki certyfikującej są skutecznie koordynowane.

6. Uznając jednostkę certyfikującą, właściwy organ uwzględni oprócz przepisów ust. 5 następujące kryteria:

- a) stosowane standardowe procedury kontroli obejmujące szczegółowy opis środków kontroli i środków ostrożności, które jednostka planuje nałożyć na podmioty gospodarcze przez nią kontrolowane;
- b) środki, które jednostka certyfikująca zamierza zastosować w przypadku wykrycia nieprawidłowości lub naruszeń.

7. Właściwe organy nie mogą przekazywać jednostkom certyfikującym następujących zadań:

- a) nadzorowania i audytu innych jednostek certyfikujących;
- b) uprawnień do przyznawania odstępstw, o których mowa w art. 22, chyba że zostało to przewidziane w szczególnych warunkach określonych przez Komisję zgodnie z art. 22 ust. 3.

8. Zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 właściwe organy przekazujące jednostkom certyfikującym zadania związane z kontrolą organizują w razie konieczności audyty lub inspekcje jednostek certyfikujących. Jeżeli w wyniku audytu lub inspekcji okaże się, że jednostki te nie realizują odpowiednio przekazanych im zadań, właściwy organ przekazujący zadania może wycofać przekazanie. Wycofuje je bezzwłocznie, jeżeli jednostka certyfikująca nie podejmie na czas odpowiednich działań naprawczych.

9. Oprócz przepisów ust. 8 właściwy organ:

- a) gwarantuje, że kontrole przeprowadzane przez jednostkę certyfikującą są obiektywne i niezależne;
- b) sprawdza skuteczność kontroli;
- c) analizuje wszelkie wykryte nieprawidłowości lub naruszenia oraz stosowane środki naprawcze;
- d) wycofuje uznanie danej jednostki, jeżeli nie spełnia ona wymogów, o których mowa w lit. a) i b), lub nie spełnia już kryteriów wymienionych w ust. 5, 6, lub nie spełnia wymogów ustanowionych w ust. 11, 12 i 14.

10. Państwa członkowskie przyznają numer identyfikacyjny każdemu organowi kontrolnemu lub jednostce certyfikującej wykonującym zadania związane z kontrolą, o których mowa w ust. 4.

11. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące zapewniają właściwym organom dostęp do swoich biur i obiektów oraz dostarczają wszelkie informacje i udzielają pomocy, uznanej przez właściwe organy za niezbędną do wypełniania swoich zobowiązań zgodnie z niniejszym artykułem.

12. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące gwarantują, że w stosunku do podmiotów gospodarczych przez nie kontrolowanych stosowane są co najmniej środki ostrożności i środki kontroli, o których mowa w ust. 2.

13. Państwa członkowskie gwarantują, że ustanowiony system kontroli pozwala na śledzenie każdego produktu na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji – zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 – zwłaszcza aby zagwarantować konsumentom, że produkty ekologiczne wytworzono zgodnie z wymogami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.

14. Najpóźniej do dnia 31 stycznia każdego roku organy kontrolne i jednostki certyfikujące przekazują właściwym organom wykaz podmiotów gospodarczych, które zostały skontrolowane do dnia 31 grudnia poprzedniego roku. Sprawozdanie podsumowujące z działań kontrolnych przeprowadzonych w poprzednim roku przygotowywane jest do dnia 31 marca każdego roku.

Artykuł 28

Przestrzeganie zasad systemu kontroli

1. Każdy podmiot gospodarczy, który produkuje, przygotowuje, przechowuje lub przywozi z kraju trzeciego produkty w rozumieniu art. 1 ust. 2 lub który takie produkty wprowadza na rynek, przed wprowadzeniem na rynek jakiegokolwiek produktu jako produktu ekologicznego lub wyprodukowanego w okresie konwersji na rolnictwo ekologiczne:

- a) zgłasza tę działalność właściwym organom państwa członkowskiego, w którym działalność ta jest wykonywana;
- b) przekazuje zgodę na objęcie jego działań systemem kontroli, o którym mowa w art. 27.

Akapit pierwszy ma również zastosowanie do eksporterów, którzy wywożą produkty wytwarzane zgodnie z zasadami produkcji ustanowionymi niniejszym rozporządzeniem.

W przypadku gdy dany podmiot gospodarczy zleca jakiegokolwiek czynności stronie trzeciej, podmiot ten podlega w dalszym ciągu wymogom, o których mowa w lit. a) i b), a podzleczone czynności podlegają systemowi kontroli.

2. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu zastosowania niniejszego artykułu podmioty gospodarcze sprzedające produkty bezpośrednio konsumentowi lub użytkownikowi końcowemu, pod warunkiem że nie wytwarzają, nie przygotowują ani nie przechowują one tych produktów w celach innych niż odnoszących się do punktu sprzedaży, ani nie przywożą takich produktów z krajów trzecich, ani też nie zleciły tych czynności stronie trzeciej.

3. Państwa członkowskie wyznaczają organ lub uznają jednostkę odpowiedzialną za przyjęcie tych zgłoszeń.

4. Państwa członkowskie dbają o to, aby każdy podmiot gospodarczy, który spełnia przepisy niniejszego rozporządzenia i uiszcza opłatę w rozsądnej wysokości na pokrycie kosztów kontroli, kwalifikował się do objęcia systemem kontroli.

5. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące prowadzą aktualizowany wykaz zawierający nazwy i adresy podmiotów gospodarczych objętych ich kontrolą. Wykaz ten jest udostępniany zainteresowanym stronom.

6. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, Komisja przyjmuje przepisy wykonawcze precyzujące procedurę zgłaszania i przekazywania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do informacji zawartych w zgłoszeniu, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

Artykuł 29

Świadectwo

1. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące, o których mowa w art. 27 ust. 4, wydają świadectwo każdemu podmiotowi gospodarczemu, który podlega ich kontroli i który w obszarze swojej działalności spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu. Świadectwo to umożliwia przynajmniej identyfikację podmiotu oraz rodzaju lub asortymentu produktów, a także okresu ich ważności.

2. Podmiot gospodarczy sprawdza świadectwa swoich dostawców.

3. Wzór świadectwa, o którym mowa w ust. 1, jest przygotowany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, przy uwzględnieniu korzyści wynikających z wydawania świadectw elektronicznych.

Artykuł 30

Środki w przypadku naruszeń i nieprawidłowości

1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości związanej z zastosowaniem się do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu organ kontrolny lub jednostka kontrolna dbają o to, aby na etykietach całej partii towarów lub serii produkcyjnej, w której wystąpiła dana nieprawidłowość, oraz w dotyczących jej reklamach nie umieszczano żadnego odniesienia do metody produkcji ekologicznej, w przypadku gdy byłoby to nieproporcjonalne do znaczenia wymogu, którego nie spełniono, oraz do charakteru i szczególnych okoliczności towarzyszących nieprawidłowemu postępowaniu.

W razie poważnego naruszenia lub naruszenia o skutku długotrwałym organ kontrolny lub jednostka certyfikująca zakazuje odnośnemu podmiotowi gospodarczemu obrotu produktami z odniesieniami do ekologicznej metody produkcji na etykietach i w reklamie w okresie, który należy uzgodnić z właściwym organem danego państwa członkowskiego.

2. Jednostki certyfikujące, organy kontrolne, właściwe organy i odnośne państwa członkowskie niezwłocznie przekazują sobie informacje o przypadkach nieprawidłowości lub naruszeń mających wpływ na ekologiczny status produktu, a w stosownych przypadkach informacje te są również przekazywane Komisji.

Poziom, na którym informacje są przekazywane, zależy od wagi i zakresu stwierdzonej nieprawidłowości lub naruszenia.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, Komisja może określić specyfikacje w odniesieniu do formy oraz warunków takiego przekazywania informacji.

Artykuł 31

Wymiana informacji

W przypadku otrzymania wniosku należycie uzasadnionego koniecznością zagwarantowania, że dany produkt został wytworzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy, organy kontrolne i jednostki certyfikujące wymieniają stosowne informacje na temat wyników przeprowadzonych przez nich kontroli z innymi właściwymi organami, organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi. Mogą one również wymieniać takie informacje z własnej inicjatywy.

TYTUŁ VI

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 32

Przywóz produktów wykazujących zgodność

1. Produkt importowany z kraju trzeciego może być wprowadzony na rynek Wspólnoty jako produkt ekologiczny, pod warunkiem że:

- a) produkt ten jest zgodny z przepisami tytułu II, III i IV niniejszego rozporządzenia oraz z przepisami wykonawczymi mającymi wpływ na jego produkcję, przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- b) wszystkie podmioty gospodarcze, w tym eksporterzy, zostały poddane kontroli przez organ kontrolny lub jednostkę kontrolną uznaną zgodnie z ust. 2;
- c) zainteresowane podmioty gospodarcze są w stanie w każdej chwili dostarczyć importerom lub organom krajowym świadectwo, o którym mowa w art. 29, umożliwiające identyfikację podmiotu gospodarczego, który przeprowadził ostatnie działanie oraz weryfikację zgodności tego podmiotu z lit. a) i b), wydane przez organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą, o których mowa w lit. b).

2. Komisja uznaje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, organy kontrolne i jednostki certyfikujące, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, w tym organy kontrolne i jednostki certyfikujące, o których mowa w art. 27, właściwe do przeprowadzania kontroli i wydawania świadectwa, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, w krajach trzecich oraz sporządza wykaz tych organów kontrolnych i jednostek certyfikujących.

Organy kontrolne spełniają wymogi określone w najnowszych wersjach, notyfikowanych w drodze publikacji w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, europejskiej normy EN 45011 lub Przewodnika ISO 65 („Ogólne wytyczne dotyczące akredytacji jednostek certyfikujących wyroby w odniesieniu do wymagań normy PN-EN 45011:2000”). Jednostki certyfikujące są poddawane na miejscu regularnym ocenom, nadzorowi oraz powtarzanej co kilka lata ocenie działań przez jednostkę akredytującą.

Przy ocenie wniosków w sprawie uznania Komisja zwraca się do organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej o przedstawienie wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może także

powierzyć ekspertom zadanie przeprowadzenia na miejscu analizy zasad produkcji i czynności kontrolnych przeprowadzanych w państwie trzecim przez dany organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą.

Uznane organy kontrolne lub jednostki certyfikujące dostarczają sprawozdania z oceny wydane przez, odpowiednio, jednostkę akredytującą lub właściwy organ na podstawie przeprowadzanej na miejscu regularnej oceny, nadzoru oraz powtarzanej co kilka lata oceny ich działań.

Komisja, wspomagana przez państwa członkowskie, zapewnia na podstawie sprawozdań z oceny właściwy nadzór nad uznanymi organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi, dokonując regularnego przeglądu ich uznania. Charakter nadzoru jest określany na podstawie oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 33

Przywóz produktów dających równoważne gwarancje

1. Produkt importowany z państwa trzeciego może być również wprowadzony na rynek Wspólnoty jako produkt ekologiczny, pod warunkiem że:

- a) produkt został wyprodukowany zgodnie z zasadami produkcji równoważnymi zasadom, o których mowa w tytule III i IV;
- b) podmioty gospodarcze podlegają środkom kontroli o takiej samej skuteczności co środki, o których mowa w tytule V, i środki te są stale i skutecznie stosowane;
- c) na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji w kraju trzecim podmioty gospodarcze poddały swoje działania systemowi kontroli uznanemu zgodnie z ust. 2 lub kontroli przeprowadzanej przez organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą uznane zgodnie z ust. 3;
- d) produkt posiada certyfikat z inspekcji, potwierdzający, że spełnia on warunki określone w niniejszym ustępie, wydany przez właściwe organy, organy kontrolne lub jednostki certyfikujące kraju trzeciego uznane zgodnie z ust. 2 lub przez organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą uznaną zgodnie z ust. 3.

Oryginał certyfikatu, o którym mowa w niniejszym ustępie, zostaje dołączony do towarów do chwili znalezienia się u pierwszego odbiorcy; następnie importer musi przechowywać świadectwo do dyspozycji organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej co najmniej przez dwa lata.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust 2, uznać kraje trzecie, których system produkcji jest zgodny z zasadami i przepisami dotyczącymi produkcji równoważnymi zasadom i przepisom ustanowionym w tytułach II, III i IV oraz których środki kontroli mają równoważną skuteczność ze środkami ustanowionymi w tytule V, oraz sporządzić wykaz tych państw. Ocena równoważności uwzględnia wytyczne CAC/GL 32 Kodeksu żywnościowego (*Codex Alimentarius*).

Rozpatrując wnioski o uznanie, Komisja zwraca się do kraju trzeciego o dostarczenie jej wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może powierzyć ekspertom zadanie sprawdzenia na miejscu zasad produkcji i środków kontroli danego kraju trzeciego.

Do 31 marca każdego roku uznane kraje trzecie przesyłają Komisji zwięzłe sprawozdanie roczne dotyczące realizacji i egzekwowania środków kontroli ustanowionych w danym państwie trzecim.

Komisja, wspomagana przez państwa członkowskie, zapewnia na podstawie informacji zawartych w tych rocznych sprawozdaniach właściwy nadzór nad uznanymi państwami trzecimi, dokonując regularnego przeglądu ich uznania. Charakter nadzoru jest określany na podstawie oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

3. W przypadku wszelkich produktów, które nie zostały importowane na podstawie art. 32 ani z państwa trzeciego uznanego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, uznać organy kontrolne i jednostki certyfikujące, w tym organy kontrolne i jednostki certyfikujące, o których mowa w art. 27, właściwe do przeprowadzania kontroli i wydawania certyfikatów do celów ust. 1 w kraju trzecim oraz sporządzić wykaz tych organów kontrolnych i jednostek certyfikujących. Ocena równoważności uwzględnia wytyczne CAC/GL 32 Kodeksu żywnościowego (*Codex Alimentarius*).

Komisja rozpatruje wszelkie wnioski o uznanie przedłożone przez organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą w państwie trzecim.

Przy ocenie wniosków w sprawie uznania Komisja zwraca się do organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej o przedstawienie wszelkich niezbędnych informacji. Jednostka kontrolna lub organ certyfikujący są poddawane na miejscu regularnym ocenom, nadzorowi oraz powtarzanej co kilka lata ocenie działań przez, odpowiednio, jednostkę akredytującą lub właściwy organ. Komisja może także powierzyć ekspertom zadanie przeprowadzenia na miejscu analizy zasad produkcji i środków kontroli przeprowadzanych w kraju trzecim przez dany organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą.

Uznane organy kontrolne lub jednostki certyfikujące dostarczają sprawozdania z oceny wydane przez, odpowiednio, jednostkę akredytującą lub właściwy organ na podstawie przeprowadzanej na miejscu regularnej oceny, nadzoru oraz powtarzanej co kilka lata oceny ich działań.

Komisja, wspomagana przez państwa członkowskie, zapewnia na podstawie tych sprawozdań z oceny właściwy nadzór nad uznanymi organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi, dokonując regularnego przeglądu ich uznania. Charakter nadzoru jest określany na podstawie oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

TYTUŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE I PRZEJŚCIOWE

Artykuł 34

Swobodny przepływ produktów rolnictwa ekologicznego

1. Właściwe organy, organy kontrolne i jednostki certyfikujące nie mogą, z przyczyn odnoszących się do metody produkcji, znakowania lub prezentacji tej metody, zakazać ani ograniczyć obrotu produktami ekologicznymi, które zostały poddane kontroli przez inny organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą zlokalizowane w innym państwie członkowskim w zakresie, w jakim produkty te spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia. W szczególności nie można nakazywać dodatkowych kontroli ani nakładać dodatkowych ciężarów finansowych poza przewidzianymi w tytule V niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie mogą na swoim terytorium stosować do ekologicznej produkcji roślinnej i zwierzęcej bardziej rygorystyczne przepisy, jeżeli przepisy te stosuje się również do produkcji nieekologicznej, oraz pod warunkiem że są one zgodne z prawem wspólnotowym i nie zakazują ani nie ograniczają obrotu produktami rolnictwa ekologicznego, które wytworzono poza terytorium danego państwa członkowskiego.

Artykuł 35

Przekazywanie informacji Komisji

Państwa członkowskie regularnie przekazują Komisji następujące informacje:

- a) nazwy i adresy właściwych organów oraz, w stosownych przypadkach, ich numery identyfikacyjne i ich znaki zgodności;
- b) wykazy organów kontrolnych i jednostek certyfikujących oraz ich numery identyfikacyjne oraz, w stosownych przypadkach, ich znaki zgodności. Komisja regularnie publikuje wykazy organów i jednostek certyfikujących.

Artykuł 36

Informacje statystyczne

Państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia i realizacji związanych z nim dalszych działań. Dane statystyczne zostają określone w ramach wspólnotowego programu statystycznego.

Artykuł 37

Komitet ds. Produkcji Ekologicznej

- 1. Komisję wspomaga regulacyjny Komitet ds. Produkcji Ekologicznej.
- 2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

Artykuł 38

Przepisy wykonawcze

Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 ust. 2, oraz mając na uwadze cele i zasady określone w tytule II, szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Zawierają one w szczególności:

- a) szczegółowe przepisy dotyczące zasad produkcji określonych w tytule III, w szczególności w odniesieniu do szczegółowych wymogów i warunków, które powinny spełniać podmioty gospodarcze;
- b) szczegółowe przepisy dotyczące znakowania określone w tytule IV;
- c) szczegółowe przepisy dotyczące systemu kontroli ustanowionego na mocy tytułu V, w szczególności w odniesieniu do minimalnych wymogów w zakresie kontroli, nadzoru i audytu, szczegółowych kryteriów przekazywania zadań prywatnym jednostkom certyfikującym, kryteriów dotyczących uznawania i rozwiązywania takich jednostek oraz świadectwa, o którym mowa w art. 29;
- d) szczegółowe przepisy dotyczące przywozu z państw trzecich, określonych w tytule VI, w szczególności jeśli chodzi o kryteria i procedury stosowane w odniesieniu do uznania na mocy art. 32 i 33 krajów trzecich i jednostek certyfikujących, w tym publikowania wykazów uznanych krajów trzecich i jednostek certyfikujących oraz w odniesieniu do świadectwa, o którym mowa w art. 33 ust. 1 lit. d) przy uwzględnieniu korzyści wynikających z wydawania świadectw elektronicznych;
- e) szczegółowe przepisy dotyczące swobodnego przepływu produktów ekologicznych określone w art. 28 oraz przekazywania informacji Komisji określone w art. 35.

Artykuł 39

Uchylenie rozporządzenia (EWG) nr 2092/91

- 1. Rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 zostaje niniejszym uchylone z dniem 1 stycznia 2009 r.
- 2. Odesłania do uchylonego rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 40

Środki przejściowe

W razie konieczności środki ułatwiające przejście z przepisów ustanowionych na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 do przepisów niniejszego rozporządzenia przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

Artykuł 41

Sprawozdanie dla Rady

1. Komisja przekazuje sprawozdanie Radzie nie później niż dnia 31 grudnia 2011 r.
2. Sprawozdanie stanowi w szczególności przegląd doświadczeń zdobytych podczas stosowania niniejszego rozporządzenia i dotyczy w szczególności następujących kwestii:
 - a) zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do żywności ekologicznej przygotowywanej przez zakłady żywienia zbiorowego;
 - b) zakazu stosowania GMO, w tym dostępności produktów niewytwarzanych z GMO, oświadczenia sprzedawcy, możliwości praktycznego zastosowania poszczególnych progów tolerancji oraz ich wpływu na sektor produkcji ekologicznej;
 - c) działania rynku wewnętrznego i systemu kontroli, w szczególności oceny, czy ustalone praktyki nie prowadzą do

nieuczciwej konkurencji lub przeszkód w produkcji produktów ekologicznych i obrocie nimi.

3. Komisja w razie konieczności dołącza do sprawozdania odpowiednie propozycje.

Artykuł 42

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Jeżeli nie określono szczegółowych zasad produkcji w odniesieniu do pewnych gatunków zwierząt, pewnych roślin wodnych i pewnych glonów jednokomórkowych, mają zastosowanie zasady znakowania przewidziane w art. 23 i zasady kontroli przewidziane w tytule V. Do czasu przyjęcia szczegółowych zasad produkcji stosuje się zasady krajowe lub, w przypadku ich braku, prywatne normy przyjęte lub uznawane przez państwa członkowskie.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 28 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady

S. GABRIEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

TERMINY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 23 UST. 1

BG:	биологичен.
ES:	ecológico, biológico.
CS:	ekologické, biologické.
DA:	økologisk.
DE:	ökologisch, biologisch.
ET:	mahe, ökoloogiline.
EL:	βιολογικό.
EN:	organic.
FR:	biologique.
GA:	orgánach.
IT:	biologico.
LV:	bioloģisks, ekoloģisks.
LT:	ekologiškas.
LU:	biologesch.
HU:	ökológiai.
MT:	organiku.
NL:	biologisch.
PL:	ekologiczne.
PT:	biológico.
RO:	ecologic.
SK:	ekologické, biologické.
SL:	ekološki.
FI:	luonnonmukainen.
SV:	ekologisk.

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA I KOMISJA

DECYZJA RADY I KOMISJI

z dnia 25 czerwca 2007 r.

w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz tymczasowego stosowania Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony

(2007/502/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 170 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy, zdanie pierwsze,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 101 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Komisja wynegocjowała w imieniu Wspólnot Umowę w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, która przewiduje również tymczasowe stosowanie Umowy, począwszy od dnia 1 stycznia 2007 r. Tymczasowe stosowanie umożliwiłoby szwajcarskim podmiotom prawnym wzięcie udziału w pierwszych zaproszeniach do składania wniosków w ramach siódmego programu ramowego.

(2) Umowa została paraflowana w dniu 27 lutego 2007 r. paraflowaniem załączonej Umowy.

(3) Umowa powinna zostać podpisana i stosowana na zasadzie tymczasowej, w oczekiwaniu na zakończenie procedur jej formalnego zawarcia,

Artykuł 1

1. Niniejszym zatwierdza się, w imieniu Wspólnoty Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanie Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony wraz z Aktem końcowym, zastrzeżeniem zawarcia Umowy w późniejszym terminie.

2. Tekst Umowy stanowi załącznik do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Z zastrzeżeniem zawarcia Umowy w późniejszym terminie, niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczania osoby (osób) upoważnionej (upoważnionych) do podpisania Umowy i Aktu końcowego w imieniu Wspólnoty Europejskiej.

2. Z zastrzeżeniem zawarcia Umowy w późniejszym terminie, niniejszym upoważnia się przewodniczącego Komisji do wyznaczania osoby (osób) upoważnionej (upoważnionych) do podpisania Umowy i Aktu końcowego, w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.

Artykuł 3

Umowa w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony jest stosowana tymczasowo.

Artykuł 4

1. Komisja reprezentuje stanowisko Wspólnot podczas obrad Komitetu Badawczego Szwajcaria/Wspólnoty, ustanowionego w art. 10 Umowy ramowej w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotami a Konfederacją Szwajcarską ⁽¹⁾, w przypadku decyzji podejmowanych zgodnie z art. 2 ust. 1 Umowy, w sprawie stosowalności w Szwajcarii przepisów dotyczących ustanawiania struktur prawnych tworzonych na podstawie art. 169 i 171 Traktatu WE.

2. Komisja reprezentuje stanowisko Wspólnot podczas obrad Komitetu Badawczego Szwajcaria/Wspólnoty, ustanowionego w art. 10 Umowy ramowej w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotami a Konfederacją Szwajcarską, w przypadku decyzji podejmowanych zgodnie z art. 6 ust. 2 i 3 Umowy, dotyczących określania regionów Szwajcarii,

które mogą być regionami uprawnionymi korzystającymi z działań badawczych w programie roboczym „Potencjał badawczy” w ramach specjalnego programu „Zdolności”.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady

A. SCHAVAN

Przewodniczący

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 313 z 22.11.1985, str. 6.

UMOWA**w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

działając w imieniu Wspólnoty Europejskiej,

i

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

(zwana dalej „Komisją”),

działająca w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej,

zwane dalej łącznie „Wspólnotami”,

z jednej strony,

oraz

RADA FEDERALNA SZWAJCARII,

działająca w imieniu Konfederacji Szwajcarskiej, zwana dalej „Szwajcarią”,

z drugiej strony,

zwane dalej „Stronami”,

ZWAŻYWSZY, że bliskie stosunki między Szwajcarią a Wspólnotami są korzystne dla Stron,

UWZGLĘDNIAJĄC znaczenie badań naukowych i technologicznych dla Szwajcarii i Wspólnot i ich wzajemne zainteresowanie współpracą w tym obszarze w celu lepszego wykorzystania zasobów i uniknięcia zbędnego powielania działań przynoszącego straty,

ZWAŻYWSZY, że Szwajcaria i Wspólnoty wprowadzają obecnie programy badawcze w dziedzinach wspólnego zainteresowania,

ZWAŻYWSZY, że Wspólnoty i Szwajcaria są zainteresowane współpracą nad tymi programami dla ich obopólnej korzyści,

UWZGLĘDNIAJĄC zainteresowanie Stron promowaniem wzajemnego dostępu ich jednostek badawczych do działań w zakresie badań i rozwoju technologicznego w Szwajcarii, z jednej strony, i do programów ramowych Wspólnoty na rzecz badań i rozwoju technologicznego, z drugiej strony,

ZWAŻYWSZY, że w 1978 r. Europejska Wspólnota Energii Atomowej i Szwajcaria zawarły Umowę o współpracy w dziedzinie kontrolowanej syntezy termojądrowej i fizyki plazmy (zwaną dalej „Umową w sprawie syntezy jądrowej”),

ZWAŻYWSZY, że w dniu 8 stycznia 1986 r. Strony zawarły Umowę ramową o współpracy naukowo-technicznej, która weszła w życie w dniu 17 lipca 1987 r. (zwaną dalej „Umową ramową”),

ZWAŻYWSZY, że art. 6 Umowy ramowej stwierdza, iż współpraca określona przez Umowę ramową, ma być realizowana przez właściwe porozumienia,

ZWAŻYWSZY, że w dniu 16 stycznia 2004 r. Wspólnoty i Szwajcaria podpisały Umowę o współpracy naukowej i technologicznej⁽¹⁾, która była tymczasowo stosowana od dnia 1 stycznia 2004 r. i która stała się skuteczna z dniem 16 maja 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 32 z 5.2.2004, str. 22.

ZWAŻYWSZY, że art. 9 ust. 2 wyżej wspomnianej Umowy przewiduje jej przedłużenie w celu uczestniczenia w nowym wieloletnim programie ramowym dla badań i rozwoju technologicznego, na wspólnie uzgodnionych warunkach,

ZWAŻYWSZY, że siódmy program ramowy Wspólnoty Europejskiej dla badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) (zwany dalej „siódmym programem ramowym WE”) został przyjęty decyzją nr 1982/2006/WE⁽¹⁾ i rozporządzeniem (WE) nr 1906/2006⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzjami Rady 2006/971/WE⁽³⁾, 2006/972/WE⁽⁴⁾, 2006/973 WE⁽⁵⁾, 2006/974 WE⁽⁶⁾ i 2006/975 WE⁽⁷⁾, a siódmy program ramowy dla Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom) dla badań jądrowych i działalności szkoleniowej (2007–2011), również wnoszący wkład w tworzenie Europejskiej Przestrzeni Badawczej, został przyjęty decyzją Rady 2006/970/Euratom⁽⁸⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom) nr 1908/2006⁽⁹⁾ oraz decyzjami Rady 2006/976/Euratom⁽¹⁰⁾ i 2006/977/Euratom⁽¹¹⁾ (zwanymi dalej „siódmymi programami ramowymi WE i Euratom”),

ZWAŻYWSZY, że bez uszczerbku dla odpowiednich postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę, niniejsza Umowa oraz wszelkie działania realizowane na mocy niniejszej Umowy w żaden sposób nie wpływają na uprawnienia przysługujące państwom członkowskim do podejmowania działań dwustronnych ze Szwajcarią w obszarze nauki, technologii, badań i rozwoju oraz zawierania, gdzie stosowne, umów w tym celu,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Forma i warunki szwajcarskiego uczestnictwa w wykonaniu całości siódmych programów ramowych WE i Euratom będzie taka jak ustanowiono w niniejszej Umowie, bez uszczerbku dla warunków Umowy w sprawie syntezy jądrowej.

oraz uprawnioną do posiadania wszelkich praw i obowiązków we własnym imieniu. Obejmuje to, między innymi, uniwersytety, organizacje badawcze, przedsiębiorstwa przemysłowe, łącznie z małymi i średnimi przedsiębiorstwami, oraz osoby fizyczne.

Artykuł 2

Formy i sposoby współpracy

Podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii mogą uczestniczyć we wszystkich programach szczegółowych stanowiących część siódmych programów ramowych WE i Euratom.

Współpraca przybiera następujące formy:

2. Szwajcarskie podmioty prawne mogą uczestniczyć w działaniach Wspólnego Centrum Badawczego Wspólnot, o ile to uczestnictwo nie jest objęte ust. 1.

1. Udział podmiotów prawnych z siedzibą w Szwajcarii we wszystkich programach szczegółowych przyjętych na podstawie siódmych programów ramowych WE i Euratom, zgodnie z warunkami ustanowionymi w zasadach uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uniwersytetów zarówno w badaniach, rozwoju technologicznym i demonstracji Wspólnoty Europejskiej, jak i w działalności badawczej i szkoleniowej Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.

3. Podmioty prawne z siedzibą we Wspólnotach, łącznie ze Wspólnym Centrum Badawczym, mogą uczestniczyć w programach i/lub projektach badawczych w Szwajcarii dotyczących tematów równoważnych tematom podejmowanym w siódmym programach ramowych WE i Euratom.

W przypadku gdy Wspólnota bierze pod uwagę wdrożenie art. 169 i 171 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Szwajcaria może otrzymać zgodę na udział w strukturach prawnych tworzonych na podstawie tych

4. Do celów niniejszej Umowy „podmiot prawny” oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną ustanowioną na mocy prawa krajowego obowiązującego w miejscu jej ustanowienia lub na mocy prawa wspólnotowego, posiadającą osobowość prawną

⁽¹⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 391 z 30.12.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 86; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 30.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 243; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 81.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 272; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 91.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 299; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 101.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 368; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 126.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 60; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 21.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 1; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 4.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 404; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 139.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, str. 434; sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, str. 149.

artykułów, z zastrzeżeniem przepisów przyjętych w celu ustanowienia tych struktur prawnych oraz pod warunkiem że przepisy te będą miały zastosowanie w odniesieniu do Szwajcarii. Komitet Badawczy Szwajcaria/Wspólnoty podejmuje decyzję w sprawie stosowalności danych przepisów w Szwajcarii.

Podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii są uprawnione do uczestniczenia w działaniach pośrednich na podstawie art. 169 i 171 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

2. Wkład finansowy Szwajcarii do budżetów programów przyjętych do wykonania siódmych programów ramowych WE i Euratom, jak określono w art. 5 ust 2.
3. Udział podmiotów prawnych z siedzibą we Wspólnotach w szwajcarskich programach i/lub projektach badawczych przyjętych przez Radę Federalną dotyczących tematów równoważnych tematów podejmowanym w siódmych programach ramowych WE i Euratom, zgodnie z zasadami i warunkami ustanowionymi w odpowiednich szwajcarskich regulacjach i w porozumieniu z partnerami danego projektu oraz zarządem odpowiedniego programu szwajcarskiego. Podmioty prawne z siedzibą we Wspólnotach uczestniczące w szwajcarskich programach i/lub projektach badawczych pokrywają swoje własne koszty, łącznie z ich odpowiednim udziałem w ogólnych kosztach zarządzania i kosztach administracyjnych danego projektu.
4. Oprócz terminowego dostarczania informacji i dokumentacji dotyczącej wykonania siódmych programów ramowych WE i Euratom oraz szwajcarskich programów i/lub projektów współpraca pomiędzy Stronami może obejmować następujące formy i środki:
 - a) regularną wymianę poglądów w sprawie wskazówek i priorytetów badawczych oraz planów polityki badawczej w Szwajcarii i we Wspólnotach;
 - b) wymianę poglądów w sprawie perspektyw i rozwoju współpracy;
 - c) bieżącą wymianę informacji w sprawie wykonania programów i projektów badawczych w Szwajcarii i we Wspólnotach oraz w sprawie wyników prac podjętych w ramach niniejszej Umowy;
 - d) wspólne posiedzenia;
 - e) wizyty i wymianę naukowców, inżynierów i personelu technicznego;
 - f) regularne kontakty między kierownikami programów i projektów w Szwajcarii i we Wspólnotach i działania uzupełniające z tym związane;
 - g) udział ekspertów w seminariach, sympozjach i warsztatach.

Artykuł 3

Dostosowanie

Współpraca może być dostosowywana i rozwijana w dowolnym czasie za zgodą obydwóch Stron.

Artykuł 4

Prawa własności intelektualnej i obowiązki

1. Z zastrzeżeniem załącznika A i obowiązującego prawa, podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii uczestniczące w programach badawczych Wspólnot mają, w odniesieniu do własności, wykorzystania i rozpowszechniania informacji i własności intelektualnej wynikających z takiego uczestnictwa, te same prawa i obowiązki, co podmioty prawne z siedzibą we Wspólnotach. Postanowienie to nie ma zastosowania do wyników uzyskanych w ramach projektów rozpoczętych przed tymczasowym stosowaniem niniejszej Umowy.

2. Z zastrzeżeniem załącznika A i obowiązującego prawa, podmioty prawne z siedzibą we Wspólnotach uczestniczące w szwajcarskich programach i/lub projektach badawczych, jak przewidziano w art. 2 ust. 3, mają, w odniesieniu do własności, wykorzystania i rozpowszechniania informacji i własności intelektualnej wynikających z takiego uczestnictwa, te same prawa i obowiązki, co podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii uczestniczące w tych programach i/lub projektach.

Artykuł 5

Postanowienia finansowe

1. Zobowiązania zaciągnięte przez Wspólnoty w ramach siódmych programów ramowych WE i przed tymczasowym stosowaniem niniejszej Umowy – jak również płatności z nich wynikające – nie stanowią podstawy do wkładu ze strony Szwajcarii. Wkład finansowy Szwajcarii wynikający z uczestnictwa w wykonaniu siódmych programów ramowych WE i Euratom zostaje ustalony proporcjonalnie i w uzupełnieniu do sumy przewidzianej corocznie w ogólnym budżecie Unii Europejskiej na przydział środków na zobowiązania, w celu pokrycia zobowiązań finansowych Komisji wynikających z różnych form prac, niezbędnych dla wykonania, zarządzania i wykorzystania programów i działań objętych niniejszą Umową.

2. Współczynnik proporcjonalności, według którego oblicza się wkład Szwajcarii do siódmych programów ramowych WE i Euratom, z wyjątkiem programu syntezy jądrowej, odpowiada stosunkowi istniejącemu pomiędzy produktem krajowym brutto Szwajcarii w cenach rynkowych, a sumą produktów krajowych brutto państw członkowskich Unii Europejskiej w cenach rynkowych. Szwajcarski wkład do programu syntezy jądrowej nadal będzie obliczany na podstawie odpowiedniej umowy.

Współczynnik ten jest obliczany na podstawie najnowszych danych statystycznych Eurostatu, dostępnych w momencie publikacji wstępnego projektu budżetu Unii Europejskiej na ten sam rok.

3. Reguły określające udział finansowy Szwajcarii są wymienione w załączniku B.

Artykuł 6

Komitet Badawczy Szwajcaria/Wspólnoty

1. Komitet Badawczy Szwajcaria/Wspólnoty ustalony w Umowie ramowej przeglądu, ocenia i zapewnia prawidłowe wykonanie niniejszej Umowy. Wszelkie zagadnienia wynikające z wykonania lub interpretacji niniejszej Umowy są przedstawiane temu komitetowi.

2. Komitet może określić, na wniosek Szwajcarii, regiony Szwajcarii, które spełniają kryteria określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾ i które w związku z tym mogą stać się regionami uprawnionymi do korzystania z działań badawczych w programie roboczym „Potencjał badawczy” w ramach specjalnego programu „Zdolności”.

3. Komitet może podjąć decyzje o zmianie odniesień do aktów wspólnotowych wymienionych w załączniku C.

Artykuł 7

Uczestnictwo

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 4, podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii uczestniczące w siódmym programach ramowych WE i Euratom mają te same prawa i obowiązki umowne, jak podmioty prawne z siedzibą we Wspólnotach.

2. Warunki mające zastosowanie do dostarczenia i oceny propozycji oraz do przyznania i zawarcia umów o dotację i/lub kontraktów w ramach programów wspólnotowych są dla podmiotów prawnych z siedzibą w Szwajcarii takie same, jak te w umowach o dotację i/lub kontraktach zawieranych w ramach tych samych programów z podmiotami prawnymi z siedzibą we Wspólnotach.

3. Podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii są uprawnione do uzyskiwania pożyczek udzielanych przez EBI dla wsparcia realizacji celów badawczych ustalonych w siódmym programie ramowym WE.

4. Przy wyborze kontrolerów lub niezależnych ekspertów w ramach programów w dziedzinie badań i rozwoju technologicznego Wspólnot bierze się pod uwagę odpowiednią liczbę rzeczoznawców szwajcarskich, z uwzględnieniem umiejętności i wiedzy stosownie do zadań im zleconych.

5. Bez uszczerbku dla postanowień art. 1 ust. 3, art. 2 ust. 3 i art. 4 ust. 2 oraz dla istniejących regulacji i regulaminów, podmioty prawne z siedzibą we Wspólnotach mogą

uczestniczyć w programach i/lub projektach szwajcarskich programów badawczych wymienionych w art. 2 ust. 3 na tych samych warunkach, co ich szwajcarscy partnerzy. Władze szwajcarskie mogą uzależnić uczestnictwo w projekcie jednego lub kilku podmiotów prawnych z siedzibą we Wspólnotach od udziału co najmniej jednego szwajcarskiego podmiotu prawnego.

Artykuł 8

Mobilność

Każda ze Stron zobowiązuje się, zgodnie z obowiązującymi przepisami i porozumieniami, zagwarantować wjazd i pobyt naukowcom, którzy w Szwajcarii i we Wspólnotach biorą udział w pracach objętych niniejszą Umową, w towarzystwie ograniczonej liczby członków ich personelu badawczego, o ile jest to nieodzowne dla skutecznego wykonania danej pracy.

Artykuł 9

Przegląd i dalsza współpraca

1. Jeżeli Wspólnoty podejmują decyzję o dokonaniu przeglądu lub rozszerzeniu swoich programów badawczych, niniejsza Umowa może zostać zmieniona lub rozszerzona według wspólnie uzgodnionych warunków. Strony wymieniają informacje i poglądy dotyczące planowanego przeglądu lub rozszerzenia, a także wszelkich spraw, które mają bezpośredni lub pośredni wpływ na współpracę Szwajcarii w dziedzinach objętych siódmymi programami ramowymi WE i Euratom. Dokładną treść zmienionego programu notyfikuje się Szwajcarii w ciągu dwóch tygodni od jego przyjęcia przez Wspólnoty. W przypadku tego rodzaju przeglądu lub rozszerzenia programów badawczych Szwajcaria może wypowiedzieć niniejszą Umowę z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu wypowiedzenia. Strony powiadamiają się wzajemnie o wszelkich zamiarach wypowiedzenia lub rozszerzenia niniejszej Umowy w ciągu trzech miesięcy od podjęcia odpowiedniej decyzji przez Wspólnoty.

2. Jeżeli Wspólnoty przyjmują nowy wieloletni program ramowy dla badań i rozwoju technologicznego, niniejsza Umowa może zostać przedłużona lub renegotjowana na warunkach wspólnie uzgodnionych między Stronami. Strony wymieniają informacje i poglądy w sprawie przygotowania takich programów lub dotyczące innych bieżących lub przyszłych działań badawczych w ramach Komitetu Badawczego Szwajcaria/Wspólnoty.

Artykuł 10

Powiązanie z innymi umowami międzynarodowymi

1. Postanowienia niniejszej Umowy są stosowane bez uszczerbku dla korzyści przewidzianych w innych umowach międzynarodowych wiążących jedną ze Stron i ograniczone tylko dla podmiotów prawnych z siedzibą na terytorium tej Strony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 25.

2. Podmiot prawny z siedzibą w innym kraju stowarzyszonym z siódmym programem ramowym (kraj stowarzyszony) korzysta z takich samych praw i posiada takie same obowiązki w ramach niniejszej Umowy, jak podmioty prawne z siedzibą w państwie członkowskim, pod warunkiem że kraj stowarzyszony, w którym ma siedzibę dany podmiot, wyraził zgodę na przyznanie podmiotom prawnym ze Szwajcarii takich samych praw i obowiązków.

Artykuł 11

Terytorialny zakres stosowania

Niniejszą Umowę stosuje się – z jednej strony – do terytoriów, do których stosują się Traktaty ustanawiające Wspólnoty i na warunkach ustanowionych w tych Traktatach oraz – z drugiej strony – do terytorium Szwajcarii.

Artykuł 12

Załączniki

Załączniki A, B i C stanowią integralną część niniejszej Umowy.

Artykuł 13

Zmiany i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa jest zawarta na czas trwania siódmych programów ramowych WE i Euratom.
2. Niniejsza Umowa może zostać zmieniona jedynie na piśmie za obopólną zgodą Stron. Procedura wejścia w życie zmian jest taka sama, jak procedura mająca zastosowanie do niniejszej Umowy.
3. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę w dowolnym czasie, pod warunkiem złożenia sześciomiesięcznego wypowiedzenia na piśmie.
4. Projekty i prace będące w toku w czasie wypowiedzenia i/lub wygaśnięcia niniejszej Umowy są kontynuowane aż do ich

ukończenia na warunkach ustanowionych w Umowie. Strony ustalają za obopólną zgodą wszelkie inne konsekwencje wypowiedzenia.

Artykuł 14

Wejście w życie i tymczasowe zastosowanie

1. Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu przez Umawiające się Strony zgodnie z ich odpowiednimi zasadami. Niniejsza Umowa wchodzi w życie w dniu końcowej notyfikacji o zakończeniu procedur niezbędnych w tym celu i staje się skuteczna z dniem 1 stycznia 2007 r.

2. Jeżeli jedna ze Stron poinformuje drugą, że nie zawrze Umowy, niniejszym ustala się, że:

- Wspólnoty zwrócą Szwajcarii wkład wniesiony przez nią do ogólnego budżetu Unii Europejskiej, jak przewidziano w art. 2 ust. 2,
- jednakże fundusze przekazane przez Wspólnoty na uczestnictwo podmiotów prawnych z siedzibą w Szwajcarii w działaniach pośrednich, łącznie ze zwrotami przewidzianymi w art. 2 ust. 1, zostają potrącone przez Wspólnoty z wyżej wymienionego zwrotu,
- projekty i działania, które zostały rozpoczęte w czasie tego tymczasowego stosowania i które w momencie wyżej wymienionej notyfikacji są nadal w toku, będą kontynuowane do ich zakończenia na warunkach ustalonych w niniejszej Umowie.

Niniejsza Umowa jest sporządzona w dwóch egzemplarzach w języku angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, a każdy z tych tekstów jest jednakowo autentyczny.

Съставено в Люксембург на двадесет и пети юни две хиляди и седма година.

Hecho en Luxemburgo, el veinticinco de junio de dos mil siete.

V Lucemburku dne dvacátého pátého června dva tisíce sedm.

Udfærdiget i Luxembourg den femogtyvende juni to tusind og syv.

Geschehen zu Luxemburg am fünfundzwanzigsten Juni zweitausendsieben.

Kahe tuhande seitsmenda aasta juunikuu kahekümne viiendal päeval Luxembourgis.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις είκοσι πέντε Ιουνίου δύο χιλιάδες επτά.

Done at Luxembourg, on the twenty-fifth day of June in the year two thousand and seven.

Fait à Luxembourg, le vingt-cinq juin deux mille sept.

Fatto a Lussemburgo, addì venticinque giugno duemilasette.

Luksemburgā, divtūkstoš septītā gada divdesmit piektajā jūnijā.

Priimta du tūkstančiai septintųjų metų birželio dvidešimt penktą dieną Liuksemburge.

Kelt Luxembourgban, a kettőezer-hetedik év június havának huszonötödik napján.

Magħmul fil-Lussemburgu, fil-hamsa u ghoxrin jum ta' Ġunju tas-sena elfejn u sebgha.

Gedaan te Luxemburg, de vijfentwintigste juni tweeduizend zeven.

Sporządzono w Luksemburgu dnia dwudziestego piątego czerwca roku dwa tysiące siódmego.

Feito no Luxemburgo, em vinte e cinco de Junho de dois mil e sete.

Adoptat la Luxemburg, douăzeci și cinci iunie două mii șapte.

V Luxemburgu dňa dvadsiateho plateho júna dvetisícšedem.

V Luxembourggu, petindvajsetega junija leta dva tisoč sedem.

Tehty Luxemburgissa kahdentenakymmenentenäviidentenä päivänä kesäkuuta vuonna kaksi-tuhattaseitsemän.

Som skedde i Luxemburg den tjugofemte juni tjugohundrasju.

За Европейската общност
 Por la Comunidad Europea
 Za Evropské společenství
 For Det Europæiske Fællesskab
 Für die Europäische Gemeinschaft
 Euroopa Ühenduse nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
 For the European Community
 Pour la Communauté européenne
 Per la Comunità europea
 Eiropas Kopienas vārdā
 Europos bendrijos vardu
 Az Európai Közösség részéről
 Ghall-Komunità Ewropea
 Voor de Europese Gemeenschap
 W imieniu Wspólnoty Europejskiej
 Pela Comunidade Europeia
 Pentru Comunitatea Europeană
 Za Európske spoločenstvo
 Za Evropsko skupnost
 Euroopan yhteisön puolesta
 För Europeiska gemenskapen

За Европейската общност за атомна енергия
 Por la Comunidad Europea de la Energía Atómica
 Za Evropské společenství pro atomovou energii
 For Det Europæiske Atomenergifællesskab
 Für die Europäische Atomgemeinschaft
 Euroopa Aatomienergiaühenduse nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας
 For the European Atomic Energy Community
 Pour la Communauté européenne de l'énergie atomique
 Per la Comunità europea dell'energia atomica
 Eiropas Atomenerģijas kopienas vārdā
 Europos atominės energijos bendrijos vardu
 Az Európai Atomenergia-közösség részéről
 Ghall-Komunità Ewropea ta' l-Energija Atomika
 W imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej
 Voor de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie
 Pela Comunidade Europeia da Energia Atómica
 Pentru Comunitatea Europeană a Energiei Atomice
 Za Európske spoločenstvo pre atómovú energiu
 Za Evropsko skupnost za atomsko energijo
 Euroopan atominieneryayhteisön puolesta
 För Europeiska atomenergigemenskapen

За Конфедерация Швейцария
 Por la confederación Suiza
 Za Švýcarskou konfederaci
 For Det Schweiziske Forbund
 Für die Schweizerische Eidgenossenschaft
 Šveitsi Konföderatsiooni nimel
 Για την Ελβετική Συνομοσπονδία
 For the Swiss Confederation
 Pour la Confédération suisse
 Per la Confederazione svizzera
 Šveices Konfederācijas vārdā
 Šveicarijos Konfederacijos vardu
 A Svájci Államszövetség részéről
 Ghall-Konfederazzjoni Żvizzera
 Voor de Zwitserse Bondsstaat
 W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej
 Pela Confederação Suíça
 Pentru Confederația Elvețiană
 Za Švajčiarsku konfederáciu
 Za Švicarsko konfederacijo
 Sveitsin valaliiton puolesta
 På Schweiziska edsförbundets vägnar

ZAŁĄCZNIK A

ZASADY PRZYDZIAŁU PRAW WŁASNOŚCI INTELEKTUALNEJ

I. Zakres

Do celów niniejszej Umowy „własność intelektualna” ma znaczenie ustalone w art. 2 Konwencji ustanawiającej Światową Organizację Własności Intelektualnej, podpisanej w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r.

Do celów niniejszej Umowy „wiedza” oznacza wyniki, włącznie z informacjami o tym, czy mogą one być chronione lub nie, jak również prawa autorskie lub prawa związane z wymienionymi informacjami, które są przedmiotem wniosku lub przyznania patentu, wzorów, odmian roślin, dodatkowych świadectw ochrony lub podobnych form ochrony.

II. Prawa własności intelektualnej podmiotów prawnych Stron

1. Każda ze Stron zapewni, że prawa własności intelektualnej podmiotów prawnych drugiej Strony uczestniczącej w pracach podjętych w ramach niniejszej Umowy oraz prawa i obowiązki wynikające z takiego uczestnictwa są traktowane w sposób zgodny z odpowiednimi konwencjami międzynarodowymi mającymi zastosowanie do Stron, w szczególności z Porozumieniem TRIPS (Porozumienie w sprawie handlowych aspektów własności intelektualnej administrowane przez Światową Organizację Handlu), z konwencją berneńską (Akt paryski, 1971) i z konwencją paryską (Akt sztokholmski, 1967).
2. Podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii uczestniczące w działaniach pośrednich siódmych programów ramowych WE i Euratom mają prawa i obowiązki w zakresie własności intelektualnej zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 2321/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1906/2006, w rozporządzeniu Rady (Euratom) nr 2322/2002 ⁽²⁾ zmienionym rozporządzeniem Rady (Euratom) nr 1908/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. i w umowie o dotację i/lub kontrakcie zawartym ze Wspólnotą Europejską zgodnie z pkt 1. W przypadku uczestnictwa Szwajcarii w działaniach pośrednich w ramach siódmego programu ramowego WE, wykonywanego zgodnie z art. 169 i 171 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Szwajcaria ma takie same prawa i obowiązki w zakresie własności intelektualnej, jak uczestniczące w nim państwa członkowskie, zgodnie z odpowiednimi przepisami.
3. Podmioty prawne z siedzibą w państwie członkowskim Unii Europejskiej uczestniczące w szwajcarskich programach i/lub projektach badawczych mają takie same prawa i obowiązki w dziedzinie własności intelektualnej, jak podmioty prawne z siedzibą w Szwajcarii uczestniczące w tych programach lub projektach badawczych, zgodnie z pkt 1.

III. Prawa własności intelektualnej Stron

1. O ile Strony nie uzgodnią inaczej, następujące zasady mają zastosowanie w odniesieniu do wiedzy uzyskanej przez Strony podczas działań przeprowadzonych zgodnie z art. 2 ust. 4 niniejszej Umowy:
 - a) Strona, która taką wiedzę uzyska, posiada prawo do jej własności. Tam, gdzie odpowiedni udział Stron w pracach nie może zostać określony, są one współwłaścicielami prawa do wiedzy;
 - b) Strona posiadająca prawo własności do wiedzy przyznaje drugiej Stronie prawa dostępu do tej wiedzy, w celu przeprowadzenia działań określonych w art. 2 ust. 4 niniejszej Umowy. Takie prawa dostępu są przyznawane nieodpłatnie.
2. O ile Strony nie uzgodnią inaczej, następujące zasady stosuje się do literatury naukowej Stron:
 - a) jeżeli jedna Strona publikuje dane, informacje i wyniki techniczne lub naukowe, uzyskane w wyniku działań podjętych w ramach niniejszej Umowy, w magazynach, artykułach, sprawozdaniach i książkach, łącznie z pracami audiowizualnymi i oprogramowaniem, drugiej Stronie zostanie przyznana ogólnosięwiatowa, niewyłączna, nieodwołalna i wolna od opłat licencja na tłumaczenie, opracowanie, przekazywanie i publiczną dystrybucję tych prac;

⁽¹⁾ Dz.U. L 355 z 30.12.2002, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 355 z 30.12.2002, str. 35.

- b) wszelkie kopie oraz dane i informacje chronione prawami autorskimi, które mają być publicznie rozpowszechnione i które powstały na podstawie niniejszej sekcji, muszą wskazywać nazwisko autora lub nazwiska autorów, chyba że autor/autorzy wyraźnie odmówi/odmówią podawania swojego nazwiska. Ponadto egzemplarze muszą wskazywać wyraźnie i w sposób widoczny na wspólne wsparcie przez obydwie Strony.
3. O ile Strony nie uzgodnią inaczej, następujące zasady stosuje się do nieujawnionych informacji Stron:
- a) wówczas, gdy jedna Strona przekazuje drugiej informacje odnoszące się do działań podjętych w ramach niniejszej Umowy, każda ze Stron wskazuje, które informacje pragnie pozostawić jako nieujawnione;
- b) do szczególnych celów stosowania niniejszej Umowy Strona przyjmująca może na własną odpowiedzialność przekazać nieujawnione informacje podlegającym jej osobom prawnym lub fizycznym;
- c) pod warunkiem posiadania wcześniejszej pisemnej zgody Strony dostarczającej informacje nieujawnione, Strona otrzymująca może rozpowszechniać te informacje w szerszym zakresie niż jest to dopuszczone w lit. b). Strony współpracują w doskonaleniu procedur związanych z występowaniem o uprzednią pisemną zgodę na szersze rozpowszechnianie i z uzyskiwaniem takiej zgody, przy czym każda Strona udziela tego rodzaju zgody w dozwolonym zakresie przewidzianym w jej krajowej polityce, wewnętrznych regulacjach i przepisach prawnych;
- d) informacje niedokumentacyjne, nieujawnione lub inne informacje poufne dostarczone podczas seminariów lub innych spotkań przedstawicieli Stron, zorganizowanych na mocy niniejszej Umowy, lub informacje wynikające z zaangażowania personelu, korzystania z urzędzeń lub działań pośrednich, muszą pozostawać poufne, o ile odbiorca takich nieujawnionych lub innych poufnych bądź objętych tajemnicą zawodową informacji został powiadomiony o poufnym charakterze tych informacji przed ich przekazaniem zgodnie z lit. a);
- e) każda Strona zapewnia, że nieujawnione informacje, które otrzymuje zgodnie z lit. a) i d), są chronione zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy. Jeżeli jedna ze Stron stwierdzi, że nie jest w stanie przestrzegać lub przypuszczalnie nie będzie mogła przestrzegać postanowień dotyczących nierozpowszechniania wymienionych w lit. a) i d), powiadamia ona niezwłocznie o tym drugą Stronę. Następnie Strony konsultują się w celu określenia właściwego sposobu postępowania.
-

ZAŁĄCZNIK B

ZASADY FINANSOWE DOTYCZĄCE WKŁADU SZWAJCARII, O KTÓRYCH MOWA W ART. 5 NINIEJSZEJ UMOWY**I. Ustalenie udziału finansowego**

1. Komisja przekazuje Szwajcarii wraz z odpowiednimi materiałami uzupełniającymi, możliwie jak najszybciej, a najpóźniej w dniu 1 września każdego roku:
 - a) kwoty przydziału środków na zobowiązania, które są przewidziane w zestawieniu wydatków odnoszącym się do tych dwóch programów ramowych we wstępnym projekcie budżetu Unii Europejskiej;
 - b) szacunkowe kwoty wkładu na podstawie wstępnego projektu budżetu, odpowiadające uczestnictwu Szwajcarii w tych dwóch programach ramowych. Niemniej jednak, w celu ułatwienia wewnętrznych procedur budżetowych, służby Komisji podają odpowiednie orientacyjne kwoty najpóźniej w dniu 31 maja każdego roku.
2. Z chwilą ostatecznego przyjęcia budżetu ogólnego, Komisja powiadamia Szwajcarię o wyżej wymienionych kwotach przewidzianych w zestawieniu wydatków dotyczącym uczestnictwa Szwajcarii.

II. Procedury płatności

1. W czerwcu i listopadzie każdego roku budżetowego Komisja kieruje do Szwajcarii wezwanie do zapłaty odpowiadające jej wkładowi na podstawie niniejszej Umowy. Wezwania do zapłaty przewidują kolejno płatność sześciu dwunastych wkładu Szwajcarii z tytułu każdego wezwania do zapłaty, nie później niż w ciągu 30 dni po otrzymaniu odpowiedniego wezwania do zapłaty. Jednakże w ostatnim roku tych dwóch programów ramowych, pełna kwota wkładu Szwajcarii zostaje zapłacona nie później niż w ciągu 30 dni po otrzymaniu wezwania do zapłaty.
2. Wkłady Szwajcarii są wyrażane i płacone w euro.
3. Szwajcaria uiszcza swój wkład na podstawie niniejszej Umowy zgodnie z harmonogramem zawartym w pkt 1. Jakakolwiek zwłoka w zapłacie powoduje naliczanie odsetek w wysokości równej jednomiesięcznej stawce oferowanej w operacjach międzybankowych w euro (EURIBOR), podanej na str. 248 Telerate. Stawka ta jest powiększana o 1,5 % za każdy miesiąc zwłoki. Podwyższona stawka ma zastosowanie do całego okresu zwłoki. Jednakże odsetki są należne wyłącznie w odniesieniu do wkładu uiszczanego powyżej 30 dni po terminach płatności ustalonych w pkt 1.
4. Koszty podróży poniesione przez szwajcarskich przedstawicieli i ekspertów uczestniczących w pracach komitetów badawczych i zaangażowanych w wykonanie tych dwóch programów ramowych, są zwracane przez Komisję na tej samej podstawie i zgodnie z takimi samymi procedurami, jakie aktualnie obowiązują dla przedstawicieli i ekspertów państw członkowskich Wspólnot.

III. Warunki wykonania

1. Wkład finansowy Szwajcarii do tych dwóch programów ramowych zgodnie z art. 5 niniejszej Umowy zwykle pozostaje niezmienny dla danego roku budżetowego.
2. W momencie zamknięcia rachunków odnoszących się do każdego roku budżetowego (n), w ramach ustanowienia rachunku dochodów i wydatków, Komisja przeprowadza weryfikację rachunków w odniesieniu do uczestnictwa Szwajcarii, uwzględniając zmiany wynikające z przeksięgowania, przekreślenia, przeniesienia lub z powodu budżetów uzupełniających lub zmieniających w trakcie roku budżetowego.

Weryfikacja ta następuje w momencie pierwszej płatności za rok $n + 1$. Natomiast ostatnia tego rodzaju weryfikacja następuje najpóźniej w lipcu czwartego roku po zakończeniu tych dwóch programów ramowych. Płatności Szwajcarii są księgowane na rachunkach programów Wspólnot Europejskich jako wpływy budżetowe przyporządkowane odpowiedniej pozycji budżetu w zestawieniu przychodów ogólnego budżetu Unii Europejskiej.

IV. Informacje

1. Najpóźniej w dniu 31 maja każdego roku budżetowego ($n + 1$) jest sporządzane i przekazywane Szwajcarii, do wiadomości, zestawienie środków dla tych dwóch programów ramowych dotyczące poprzedniego roku budżetowego (n), zgodnie z formatem rachunku dochodów i wydatków Komisji.
2. Komisja przekazuje Szwajcarii wszelkie inne ogólne dane finansowe odnoszące się do wykonania tych dwóch programów ramowych i są one udostępniane państwom stowarzyszonym.

ZAŁĄCZNIK C

**KONTROLA FINANSOWA SZWAJCARSKICH UCZESTNIKÓW W PROGRAMACH WSPÓLNOTOWYCH
OBJĘTYCH NINIEJSZĄ UMOWĄ****I. Kontakty bezpośrednie**

Komisja kontaktuje się bezpośrednio z uczestnikami siódmych programów ramowych WE i Euratom mającymi siedzibę w Szwajcarii i z ich podwykonawcami. Mogą oni przekazywać bezpośrednio Komisji wszelkie istotne informacje i dokumentację, którą zobowiązani są dostarczać na podstawie instrumentów określonych w niniejszej Umowie i umów o dotację i/lub kontraktów zawartych dla ich wdrożenia.

II. Kontrole

1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 ⁽²⁾ i rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 ⁽³⁾ zmienionym rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1248/2006 ⁽⁴⁾ z dnia 7 sierpnia 2006 r. oraz z innymi zasadami określonymi w niniejszej Umowie, umowy o dotację i/lub kontrakty zawarte z uczestnikami programu mającymi siedzibę w Szwajcarii mogą przewidywać przeprowadzenie kontroli o charakterze naukowym, finansowym, technicznym i innym w obiektach i pomieszczeniach uczestników lub ich podwykonawców, w dowolnym czasie przez pracowników Komisji lub przez inne osoby upoważnione przez Komisję.
2. Pracownicy Komisji i inne osoby upoważnione przez Komisję mają zapewniony należyty dostęp do miejsc, prac i dokumentów oraz do wszelkich informacji wymaganych w celu przeprowadzenia takich kontroli, łącznie z informacjami w formie elektronicznej. Prawo do dostępu zostaje wyraźnie sformułowane w umowach o dotację i/lub kontraktach zawartych w celu wdrożenia instrumentów określonych w niniejszej Umowie.
3. Europejski Trybunał Obrachunkowy ma te same prawa, co Komisja.
4. Po zakończeniu siódmych programów ramowych WE i Euratom lub po wygaśnięciu niniejszej Umowy można przeprowadzać kontrole na warunkach ustalonych w umowach o dotację i/lub kontraktach, o których mowa.
5. Szwajcarskie Federalne Biuro Kontroli jest informowane z wyprzedzeniem o kontrolach przeprowadzanych na terytorium Szwajcarii. Z prawnego punktu widzenia tego rodzaju powiadomienie nie jest warunkiem koniecznym przeprowadzania tych kontroli.

III. Kontrole na miejscu

1. W ramach niniejszej Umowy Komisja (OLAF) jest upoważniona do przeprowadzania na terytorium Szwajcarii kontroli i inspekcji na miejscu, zgodnie z warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽⁵⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾.
2. Kontrole i inspekcje na miejscu są przygotowywane i przeprowadzane przez Komisję w ścisłej współpracy ze Szwajcarskim Federalnym Biurem Kontroli lub z innymi właściwymi władzami szwajcarskimi wyznaczonymi przez Szwajcarskie Federalne Biuro Kontroli, które są powiadamiane we właściwym czasie o przedmiocie, celu i podstawie prawnej kontroli i inspekcji, tak aby mogły udzielić wszelkiej wymaganej pomocy. W tym celu urzędnicy właściwych władz szwajcarskich mogą uczestniczyć w kontrolach i inspekcjach na miejscu.
3. Na życzenie zainteresowanych władz szwajcarskich, kontrole i inspekcje na miejscu mogą być przeprowadzane wspólnie przez Komisję i przez te władze.
4. W przypadku gdy uczestnicy siódmych programów ramowych WE i Euratom sprzeciwiają się kontroli lub inspekcji na miejscu, władze szwajcarskie, działając zgodnie z przepisami krajowymi, udzielają inspektorom Komisji takiej pomocy, jaka jest im potrzebna, by mogli wywiązać się ze swoich obowiązków w zakresie przeprowadzenia kontroli lub inspekcji na miejscu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 227 z 19.8.2006, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

5. Komisja zgłasza, możliwie jak najszybciej, do Szwajcarskiego Federalnego Biura Kontroli każde zdarzenie lub podejrzenie związane z jakimikolwiek nieprawidłowościami, o których dowiedziała się podczas przeprowadzania kontroli lub inspekcji na miejscu. W każdym przypadku Komisja ma obowiązek poinformowania wyżej wymienionego organu o wynikach tego rodzaju kontroli i inspekcji.

IV. Informacje i konsultacje

1. Do celów prawidłowego wdrożenia postanowień zawartych w niniejszym załączniku, właściwe władze Szwajcarii i Wspólnoty regularnie wymieniają informacje i, na wniosek jednej ze Stron, przeprowadzają konsultacje.
2. Właściwe władze szwajcarskie informują bezzwłocznie Komisję o każdym zauważonym przez siebie fakcie lub podejrzeniu odnoszącym się do nieprawidłowości w związku z zakończeniem i wykonaniem umów o dotację i/lub kontraktów zawartych w zastosowaniu instrumentów określonych w niniejszej Umowie.

V. Poufność

Informacje przekazane lub uzyskane w dowolnej formie na mocy niniejszego załącznika są objęte tajemnicą zawodową i chronione w ten sam sposób, jak chronione są podobne informacje przez szwajcarskie prawo i przez odpowiednie przepisy mające zastosowanie do instytucji wspólnotowych. Tego rodzaju informacji nie można przekazywać innym osobom niż osoby, które z racji pełnionych funkcji w instytucjach wspólnotowych lub w państwach członkowskich albo w Szwajcarii powinny się z nimi zapoznać; informacji tych nie można również wykorzystywać do innych celów niż dla zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Stron.

VI. Środki administracyjne i sankcje

Bez uszczerbku dla stosowania szwajcarskiego prawa karnego, Komisja może nałożyć środki administracyjne i sankcje zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1605/2002 zmienionym rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 oraz z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2342/2002 zmienionym rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1248/2006, oraz z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾.

VII. Odzyskanie i wykonanie

Decyzje podjęte przez Komisję na mocy siódmego programu ramowego WE w zakresie niniejszej Umowy, które nakładają zobowiązanie pieniężne na podmioty inne niż państwa, są tytułami egzekucyjnymi w Szwajcarii. Nakaz wykonania wydają, bez dalszej kontroli poza sprawdzeniem autentyczności dokumentu, organy wyznaczone przez rząd szwajcarski, który powiadamia o tym Komisję. Wykonanie następuje zgodnie ze szwajcarskimi przepisami proceduralnymi. Zgodność z prawem decyzji, która jest tytułem egzekucyjnym, podlega kontroli ze strony Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Orzeczenia wydawane przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stosownie do klauzuli arbitrażowej w kontrakcie zawartym w ramach siódmych programów ramowych WE i Euratom, są tytułami egzekucyjnymi na tych samych warunkach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

AKT KOŃCOWY

Pełnomocnicy

WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ

i

KONFEDERACJI SZWAJCARSKIEJ,

podczas spotkania w Luksemburgu dnia dwudziestego piątego czerwca roku dwa tysiące siódmego w celu podpisania Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, przyjęli poniższą wspólną deklarację, stanowiącą załącznik do niniejszego Aktu końcowego:

„Wspólna deklaracja Umawiających się Stron w sprawie ścisłego dialogu dotyczącego nowych struktur tworzonych w wykonaniu art. 169 i 171 Traktatu WE”.

Przyjmują również do wiadomości następujące deklaracje załączone do niniejszego Aktu końcowego:

„Deklaracja Rady dotycząca udziału Szwajcarii w pracach komitetów”,

„Deklaracja Wspólnot dotycząca traktowania badaczy UE w Szwajcarii w ramach niniejszej Umowy”.

**Wspólna deklaracja Umawiających się Stron w sprawie ścisłego dialogu dotyczącego nowych struktur
tworzonych w wykonaniu art. 169 i 171 Traktatu WE**

W celu zapewnienia właściwego wykonania art. 2.1 niniejszej Umowy, Umawiające się Strony zgodnie oświadczają, że Konfederacja Szwajcarska będzie w porę informowana, w stosownych przypadkach, o pracach przygotowawczych związanych ze strukturami opartymi na art. 169 i/lub 171 Traktatu WE, które mają być realizowane w siódmych programach ramowych.

Deklaracja Rady dotycząca udziału Szwajcarii w pracach komitetów

Rada wyraża zgodę na udział przedstawicieli Szwajcarii w posiedzeniach komitetów, w zakresie, w jakim dane pozycje ich dotyczą, w charakterze obserwatorów:

- we wszystkich komitetach utworzonych w siódmych programach ramowych WE i Euratom, łącznie z Komitetem ds. Badań Naukowo-Technicznych (ang. Scientific and Technical Research Committee – CREST).
- w Radzie Zarządzającej Wspólnego Centrum Badawczego.

Przedstawiciele Konfederacji Szwajcarskiej nie są obecni podczas głosowania.

Deklaracja Wspólnot w sprawie traktowania badaczy UE w Szwajcarii w ramach niniejszej Umowy

Wspólnoty oczekują, że przy stosowaniu przez Szwajcarię górnego progu liczby zezwoleń na pobyt dostępnych dla obywateli dowolnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zezwolenia na pobyt wydane badaczom biorącym udział w programach nie będą uwzględniane przy wyliczaniu tego górnego progu. Ponadto Wspólnoty oczekują, że badacze uczestniczący w projektach i zatrudnieni przez Wspólne Centrum Badawcze Wspólnot mogą na równych zasadach korzystać z art. 12 ust. 3 Umowy o współpracy między Euratomem i Konfederacją Szwajcarską w dziedzinie kontrolowanej syntezy termojądrowej i fizyki plazmy (Dz.U. L 242 z 4.9.1978, str. 1).

Deklaracja rządu Szwajcarii

Rząd Szwajcarii uważa, że deklaracja Wspólnot w sprawie traktowania badaczy UE w Szwajcarii w ramach niniejszej Umowy nie narusza praw i obowiązków Umawiających się Stron w ramach Umowy i w ramach szwajcarskiego porządku prawnego.
